

GALINGAS DIEVAS, ATIDENGTAS PRIEŠ MUS

 Turiu užsirašęs keletą Rašto vietų, apie kurias aš norėčiau pakalbėti su jumis, ir aš tikiuosi, kad Dievas palaimins mūsų silpnas pastangas.

² Taigi, daugelis žmonių stebėjosi, kodėl mes esame tokie keisti ir tokie triukšmingi. Žinote, tai yra tam tikras kitokio pobūdžio suvažiavimas, nei žmonės yra įpratę matyti. Ir, paprastai, viskas yra nustatytoje formoje. Bet, kai mes atvykstame į tuos suvažiavimus, kas buvo mano privilegija jau keletą metų, nuo to, kada jie prasidėjo, ir mes beveik nežinome, ką mes darysime. Mes tik ateiname ir pavadame save. Tai vienintelis dalykas, kurį žinome, kad reikia padaryti. Ir Dievas daro vis kita. Taigi, tai mus daro labai savotiškai besielgiančiais žmonėmis.

³ Vieną dieną, kažkas pasakė: „Žinote, jūs žmonės esate tikrai keisti“.

Aš atsakiau: „Na, aš—aš manau, kad mes esame“.

⁴ Ir aš prisimenu vieną iš suvažiavimų. Brolis Troy kartą man pasakojo apie nedidelį vokiečių, kuris sakė, kad jis gavo Šventosios Dvasios Krikštą. Ir sekančią dieną, parduotuvėje, kurioje jis dirbo, jis iškėlė savo rankas ir šlovino Viešpatį, ir kalbėjo kalbomis, ir tai vis tęsėsi, baisu. Ir galiausiai, atėjo viršininkas ir paklausė: „Heini, kas nutiko su tavim?“

⁵ Jis atsakė: „O, aš tapau išgelbėtas“. Jis pasakė: „Mano širdis tiesiog perpildyta džiaugsmo“.

⁶ Jis pasakė: „Na, tu tikriausiai buvai toje pakvaišėlių grupelėje“.

⁷ Jis atsakė: „Taip. Šlovė Dievui!“ Pasakė: „Ačiū Viešpačiui už pakvaišėjus“. Jis pasakė—jis pasakė: „Paimk automobilį, prasivažinėk gatve“. Pasakė: „Išmesk visą tą pakvaišimą, tu nieko kito negavai, kaip tik krūvą „šlamšto““. Ir tai tiesiog. . . Tai yra beveik tiesa, jūs žinote.

⁸ Vieną dieną, Kalifornijoje, ašėjau Los Andželo gatve, ir aš pamačiau žmogų, kuris turėjo užrašą ant krūtinės, ir *čia*. Ir jis pasakė: „Aš esu pakvaišęs dėl Kristaus“. Ir visi žvilgčiojo į jį. Ir aš pastebėjau, kad jie apsisukdavo ir pažiūrėdavo, kai praeidavo pro jį. Ir aš pamaniau, kad padarysiu kaip ir likusieji. Ir ant. . . jo nugaros, jis klausė: „Dėl ko pakvaišęs tu?“ Taip. Aš manau, kad mes visi vienas kitam esame keistuoliai, žinote.

⁹ Bet, žinote, pasaulis įeina į įprastas vėžias, kol kažkas skirtingo atrodo taip keista, kol žmonės galvoja, kad kažkas

yra negerai. Ir paprastai Dievas daro ką nors neįprasto, kad sugrąžintų žmones atgal prie Biblijos.

¹⁰ Aš galiu įsivaizduoti, kad Nojus buvo tam tikras pakvaišėlis, tam mokslo amžiui, kuriame jis gyveno, kadangi jie galėjo įrodyti, jog padangėse nebuvo vandens. Bet Dievas pasakė, kad ten jo bus. Taigi, Nojus, pamokslavo ir tikėjo tuo, jis tapo pakvaišėliu.

¹¹ Ir aš galiu įsivaizduoti, kad kai Mozė nuėjo į Egiptą, faraonui jis buvo pakvaišėlis. Bet atminkite, taip pat jam faraonas buvo pakvaišėlis. Taigi jie . . . Mes suvokiame tai.

¹² Net Jėzus buvo laikomas eretiku. Teisingai. Katalikų bažnyčiai Martinas Liuteris buvo pakvaišėlis. Ir Anglikonams Džonas Veslis buvo pakvaišėlis. Taigi, žinote, tai—tai maždaug laikas pasirodyti kitam pakvaišėliui. Ar jūs taip nemanote? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Bet, prieš tai, kai atsirado veržlė, žinote, pirma turėjo būti varžtas, kur jį įsukti.

¹³ Taigi, žinote, Nojus, būdamas veržle, jis . . . Prireiks veržlės, kad prisukti varžtą, pritraukti prie kažko, ir laikyti kažką kartu. Taigi, Nojus, sugebėjo visus, kurie patikėjo, įtraukti į arką, nuo teismo, nes jis buvo pakvaišėlis.

¹⁴ Mes sužinome, kad Mozė, būdamas pakvaišėliu, ištraukė bažnyčią iš Egipto. Teisingai.

¹⁵ Aš manau, kad mums reikia daugiau pakvaišėlių, kad ištrauktų Nuotaką iš bažnyčios. Mums reikia kažko dabar, dar vieno, taigi, mes esame labai keisti žmonės. Ir aš pagalvojau, šį vakarą, jei Viešpats panorės, aš pabardysiu perskaityti keletą Rašto vietų, susijusių su tuo, ir pakalbėsiu su jumis keletą minučių, ir pabandysiu jums parodyti, kodėl mes esame tokie keisti žmonės.

¹⁶ Atsiverskime dabar Raštą, Filipiečiams 2-ą skyrių, 1-8, ir Antrą Korintiečiams 3:6. Ir perskaitykime, kadangi mes tikime Dievo Žodžiu.

¹⁷ Ir dabar, prieš mums pradėdant skaityti, palenkime savo galvas maldai.

¹⁸ Maloningas Dangiškasis Tėve, mes iš tikrųjų esame privilegijuoti žmonės, šį vakarą, gyvendami šiame laikotarpyje, ir matydami dalykus, kuriuos mes matome vykstant, ir žinodami, kad laikas visai čia pat, kai Jėzus ateis dėl Savosios Bažnyčios. O, tai sujaudina mūsų širdis, Viešpatie! Ir kai mes atverčiame lapus, šį vakarą, mes meldžiame, kad Tu duotum mums kontekstą iš šio teksto. Ir tegul Šventoji Dvasia apreiškia mūsų širdims dalykus, kurie būtų geri ir tinkami Dievui. Nes mes prašome to Jėzaus Vardu. Amen.

¹⁹ Žinote, manau aš paprašysiu jūsų kai ką padaryti. Aš—aš kartais paprašau keistų dalykų, ir aš tikiuosi, kad aš neprašau kažko labai keisto. Bet kai mes išreiškiame pagarbą vėliavai, mes

visi atsistojame. Ir—ir vėliava praeina, mes stovime; kaip mes ir turėtume. Ir mes atsistojame pasveikinimui. Tiesiog atsistokime, kol mes skaitome Žodį, jei panorėsite, Antras Korintiečiams 3:6.

Kuris... padarė mus tinkamus būti naujojo testamento tarnautojais; ne raidės, bet dvasios: nes raidė žudo, bet dvasia teikia gyvybę.

Bet jei—bet jei mirties tarnavimas įrašytas ir išraižytas akmenyse, buvo toks šlovingas, kad Izraelio vaikai negalėjo pažvelgti Mozei į veidą dėl jo veido šlovės; šlovės, kuri buvo praeinanti:

Kaip labiau šlovingesnis bus dvasios tarnavimas?

Nes jei pasmerkimo tarnavimas yra šlovingas, tai daug daugiau yra šlovingesnis teisumo tarnavimas.

Nes netgi tai, kas buvo padaryta šlovinga, šiuo atžvilgiu neturėjo šlovės, dėl visa pranokstančios šlovės.

Nes jei tai, kas buvo panaikinta, buvo šlovinga, kiek... ar kaip labiau tai, kas pasilieka, yra šlovinga.

Tuomet matydami, kad mes turime tokią viltį, mes naudojame labai aiškią kalbą.

Ir ne kaip Mozė, kuris užsidėdavo gaubtą ant savo veido, kad Izraelio vaikai negalėtų pamatyti pabaigos to, kas buvo panaikinta:

Bet jų protai buvo apakinti: nes iki šios dienos pasilieka nenuimtas tas pats gaubtuvas skaitant senąjį testamentą; gaubtuvas, kuris yra panaikinamas Kristuje.

Bet net iki šios dienos, kai skaitomas Mozė, gaubtuvas tebedengia jų širdis.

Vis dėlto, kai tai bus atgręžta į Viešpatį, gaubtuvas bus nuimtas. Ne... .

Taigi Viešpats yra Dvasia: ir kur yra Viešpaties Dvasia, ten yra laisvė.

Bet mes visi, atidengtais veidais, štai lyg veidrodyje regėdami Viešpaties šlovę, esame keičiami į tą patį atvaizdą iš šlovės į šlovę, veikiami Viešpaties Dvasios.

²⁰ Ir Filipiečiams 2, mes skaitome tai, pradedant nuo 1-os, ir perskaitykime iki 8-os eilutės.

Jei—jei yra koks nuraminimas Kristuje, jei kokia meilės paguoda,...koks Dvasios bendravimas, gaillestingumo užuojauta,

Jūs išpildykite mano džiaugsmą, kad būtumėte vienos nuomonės, turėdami tą pačią meilę, vieningi, ir vienos minties.

Nieko nedarykite per ginčą ar pagyrūniškai; bet su nusižeminimu kiekvienas telaiko kitą aukštesniu už save.

Žiūrėkite kiekvienas ne savo naudos, bet kiekvienas taip pat. . . dėl kitų.

Tebūna šis nusiteikimas jumyse, kuris taip pat buvo ir Kristuje Jėzuje:

Kuris, esybe būdamas Dievas, nesilaikė pasiglemžęs savo lygybės su Dievu:

Bet pats save numenkino, ir priėmė tarno pavidalą, ir tapo panašus į žmones:

Ir pavidalu buvo rastas kaip žmogus, jis nusižemino, ir tapo paklusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties.

21 Pasimelskime.

22 Dangiškasis Tėve, šis didingas Žodis, kuris buvo perskaitytas ši vakarą, iš Tavo Švento Rašto, padaryk Jį tokį realų mūsų širdyse, kad mes išeitume iš čia, kaip tie, kurie ėjo iš Emauso, sakydami: „Argi mūsų širdys nedegė mumyse, kai Jis kelyje kalbėjo mums?“ Nes mes prašome to Jėzaus Vardu. Amen.

Galite sėstis.

23 Taigi, tai labai keistas tekstas, bet manau, kad šiam atvejui jis labai tinka. Aš noriu kalbėti tema: „*Galingas Dievas, Atidengtas Prieš Mus*“.

24 Taigi, nuo to laiko, kai buvo žmogus, žmogaus širdyje buvo alkis, sužinoti, iš kur jis atsirado, ir koks jo buvimo čia tikslas, ir kur jis keliauja. Yra tik Vienas, kuris gali atsakyti į tai, tai Tas, Kuris jį čia ir atvedė. Ir žmogus visada norėjo pamatyti Dievą.

25 Grįžtant į Senąjį Testamentą, mes sužinome, kad Dievas uždengė Save nuo netikinčiųjų. Dievas turi labai keistą būdą, bendraujant su žmonėmis. Jis slepia Save nuo netikinčiųjų ir apreiškia Save tikintiems. Dievas taip daro. Jėzus dėkojo Tėvui, kad Jis paslėpė tuos dalykus nuo išmintingųjų ir protingųjų, ir apreiškė Tai kūdikiams, kurie mokysis. Taigi, mes randame, kad Dievas niekada nesikeičia Savo prigimtyje, ir jis visuomet daro Savo darbus vienodai. Mes randame Malachijo 3, kad Jis pasakė: „Aš esu Dievas, ir Aš nesikeičiu“. Taigi, Jis visą laiką veikia tuo pačiu principu.

26 Dabar mes paimsime vieną iš seniausių Biblijos knygų. Kai Jobas, vienas iš teisingiausių vyrų jo dienomis, pagal Dievo įstatymus tobulas žmogus, tarnas, kilnus, garbingas tarnas, net kol Dievas pasakė: „Žemėje nėra nė vieno kaip jis“. Bet. . .jo troškimas, vieną kartą, pamatyti Dievą. Jis žinojo, kad buvo Dievas, ir jis jautė, kad jis norėtų Jį pamatyti, ar, kitaip, nueiti į Jo namus ir pabelsti į duris, ir pasakyti: „Aš norėčiau pakalbėti

su Tavimi“. Atsisėsti, pasikalbėti su Juo, kaip mes norėtume vienas su kitu.

²⁷ Mes turime supratimą. Štai kodėl mes esame šiuose suvažiavimuose, kur mes sueiname kartu ir—ir išreiškiame savo mintis. Ir—ir mes geriau suprantame vienas kitą, kai mes aptariame dalykus vienas su kitu. Ir tarnautojai daro tai. Visų visuomenės sluoksnių žmonės daro tai, aptaria dalykus.

²⁸ Ir, Jobas, Dievas buvo jam toks realus, jis norėjo sužinoti, ar negalėtų jis nueiti, pasibelsti į Jo duris, ir—ir turėti su Juo pokalbį.

²⁹ Bet mes žinome, kad Dievas kalbėjo su juo, bet Jis buvo uždengtas. Jis buvo uždengtas viesulo pavidale. Ir Jis liepė Jobui apsijuosti strėnas; Jis ruošėsi kalbėti su juo, kaip žmogus. Ir Jis nužengė kaip viesulas, ir—ir prakalbo Jobui. Ir Jobas pažino Jį per viesulą, bet jis iš tikrųjų nematė Jo. Jis tiesiog girdėjo pučianti vėją, besisukantį aplinkui, medžiuose. Ir iš viesulo prabilo Balsas, bet Dievas buvo uždengtas viesule.

³⁰ Mes randame Afrikoje, Pietų Afrikoje, jie vartodavo žodį „*amoyah*“, kuris reiškia „nematoma jėga“.

³¹ Ir ši nematoma Jėga, viesule, turėjo girdimą Balsą. Jis kalbėjo Jobui, tačiau jis niekada nematė Jo pavidalo. Bet jam, Jis buvo uždengtas, viesule.

³² Mes randame vieną iš didingų Biblijos pranašų, iš Senojo Testamento - Mozę, vieną iš Dievo išrinktų, atrinktų, iš anksto numatytų tarnų, jis taip pat troško pamatyti Jį. Jis buvo taip arti prie Jo, ir matė tiek daug dalykų, padarytų prieš jį, didinga, paslaptinga Jo ranka, darančią dalykus, kuriuos gali padaryti tik Dievas. Jis troško vieną dieną pamatyti Jį, ir Dievas jam pasakė: „Eik, atsistok ant uolos“.

³³ Ir kol stovėjo ant uolos, Mozė matė Jį praeinantį. Jis matė Jo nugarą. Ir jis pasakė: „Tai atrodė kaip žmogus, žmogaus nugarą“. Tačiau, jis nematė Dievo. Jis tik matė Dievo uždangą.

³⁴ Biblijoje pasakyta: „Nė vienas žmogus niekada nėra matęs Dievo, bet tik Tėvo Viengimis paskelbė Jį“. Taigi, Mozė matė Jį, uždengtą, kaip Žmogų. Mes randame, kad Senojo Testamento Jehova buvo tiesiog Naujojo Testamento Jėzus.

³⁵ Ir—ir Gyd. Scofield čia, mes randame tai, jo žodis, pakeičiamas iš žodžio „pavidalas“. Mes randame žodį „*en morfe*“, graikiškai, kuris reiškia „nematomas tapo matomu“. Kažkas, kas negali. . . Mes žinome, tai yra čia. Tai galima. . . negalima pamatyti, bet vis dėlto mes žinome kad tai yra čia. Ir kai Jis pakeitė Savo pavidalą, iš *en morfe*, kas reiškia, kad Jis pasikeitė iš antgamtinio į gamtinį.

³⁶ Ir Jis tik pakeitė savo kaukę, kitaip, tai lyg drama. Jis vaidino. Ir Graikijoje, kai jie pakeičia savo kaukę, galbūt

vienas akt- . . . vienas aktorius galbūt vaidina kelis skirtingus vaidmenis.

³⁷ Ir mano dukra, esanti čia, jie tiesiog turėjo vaidinimą vidurinėje mokykloje. Ir vienas vaikinai, kurį aš pažįstu, vaidino keturis vaidmenis, bet jis nueidavo už scenos ir pakeisdavo savo—savo kaukę, kad galėtų išeiti, ir suvaidinti kitą personažą.

³⁸ Taigi, jeigu jūs paimsite Senojo Testamento pranašystes apie tai, koks turėjo būti Mesijas, jūs galite sulyginti tai su Jėzaus gyvenimu, ir jūs turėsite tiksliai tai, kas buvo Jėzus. Jis nebuvo tik paprastas žmogus. Jis buvo Dievas, *en morfe*. Jis buvo pakeistas iš—iš antgamtinės formos į natūralią Žmogaus formą. Tačiau, Jis buvo Dievas, apreikštas kūne, uždengtas žmoguje, kūno uždanga.

Ir jūs stebėkite Senąjį Testamentą.

³⁹ Aš—aš—aš žinau, kad ši vakarą aš kalbu mišriai auditorijai, iš skirtingų pasaulio kampelių. Ir mes esame čia, kad sužinotume. Ką mes—ką mes darome? Kas—kas mes esame? Kur mes vykstame? Kas vyksta? Ką visa tai reiškia?

⁴⁰ Ir dabar, mes randame čia, kad, jeigu jūs žydų vyras ir moteris, ir rabinas šventykloje, praėjusiomis dienomis, jeigu jie būtų žiūrėję Bibliją, pranašystes, vietoje tradicijų, jie būtų atpažinę, kas buvo Jėzus. Jie niekada nebūtų vadine Jo Belzebubu. Jie niekada nebūtų Jo nukryžiavę. Bet viskas taip turėjo veikti. Tai yra dramoms dalis. Ir, šiuo atveju, jie buvo apakinti.

⁴¹ Atrodo, kad daugelis iš jūsų vyrų, moterų, čia ši vakarą, esate galbūt mano amžiaus ar vyresni. Jūs atsimenate, čia Amerikoje, prieš daugelį metų, prieš . . . Kiniečiai . . . Mano brolis, kuris ką tik buvo pristatytas čia, aš prisiminiau tai, kai kalbėjau su juo. Kaip jie, būdavo . . . Jie negalėjo kalbėti angliškai, ir jie—jie turėjo skalbyklą. Ir jūs užeinatė į jo skalbyklą, kad išskalbtų savo skalbinius. Kinų skalbyklos vyras paimdavo kortelę, ir perplėsdavo ją tam tikru būdu. Jūs pasiimate vieną kortelės dalį; jis pasiima kitą dalį. Bet kai jūs sugrįžtate atgal, kad pareikalauti savo daiktų, tos dvi popieriaus dalys turi atitikti. Ir jeigu jos neatitinka tiesiog tiksliai taip . . . Jūs jokių būdu negalite jos padirbti, kadangi jis turi vieną pusę ir jūs turite kitą. Ir jeigu ji yra padirbta . . . Tuomet jūs turite teisę pareikalauti, kas yra jūsų. Ir tuomet jūs turite tai, kas jums priklausė, kai jūs turite kitą sutarties dalį.

⁴² Taigi, taip ir ši vakarą, kai jūs turite kitą sutarties dalį. Kai, Dievas perplėšė Savo Sūnų į du, Kalvarijoje, paimdamas kūną aukai, ir pasiūsdamas Dvasią mums, kuri kartą gyveno Žmoguje, Jėzuje. Tas pats Dievas ši vakarą yra po uždanga, Šventosios Dvasios pavidalu. Tos dvi dalys turėjo sueiti kartu, tuomet jūs esate sutarties dalis. Dievas padarė tai, kad būtų geriau pažintas žmonių, kai Jis padarė Save Žmogumi.

43 Prieš keletą metų aš skaičiau viena pasakojimą. Ir tame pasakojime buvo pasakyta, kad didis, kilnus karalius. . . Tiesiog dabar aš pamiršau jo vardą. Aš nesiruošiau pasakoti šios istorijos. Tai galbūt prasimanymas, bet jis veda mus prie to, kas suteikia mums pagrindą tam, ką mes norime pasakyti. Karalius, jis buvo labai kilnus karalius, ir labai mylėjo savo pavaldinius, kol vieną dieną, priešais savo—savo sargybinių ir karališkos šeimos narius, jis pasakė: „Šiandien, jūs mane matote paskutinį kartą, daugeliui metų“.

44 Ir jo sargybinis, karališkos šeimos nariai, paklausė jo: „Gerasis karaliau, kodėl tu taip sakai? Ar tu išvyksti į svetimą šalį, kažkur, kad taptum svetimšalis?“

45 Jis atsakė: „Ne. Aš tiesiog pasilieku čia. Na, - pasakė, - aš išeinu pas savo pavaldinius. Aš tapsiu vienas iš jų. Aš kirsiu medžius su medkirčiais. Aš arsiu žemę su žemdirbiais. Aš genėsiu vynmedžius su tais, kurie genėja vynmedžius. Aš būsiu vienas iš jų, kad geriau susipažinčiau su tuo, ką jie daro. Ir aš myliu juos. Ir aš noriu asmeniškai su jais geriau susipažinti. Jie nepažins manęs. Bet, taigi, tokiu būdu, aš noriu susipažinti su jais“.

46 Ir sekantį rytą, kai jo įgaliotiniai, visi žmonės, visi jo žmonės matė jį, ar tie, kurie buvo rūmuose, kaip jis nusiėmė karūną ir padėjo ją ant sosto; nusivilko savo mantiją, ir apsilvilko valstiečio drabužiais, ir išėjo pas paprastus žmones.

Taigi, šiame trumpame pasakojime, mes sužinojome apie Dievą.

47 Jie kalbėjo karaliui, pasakė: „Karaliau, mums reikia tavęs. Mes tave mylime. Mes—mes norime, kad tu pasiliktum karaliumi“. Bet jis norėjo tapti vienu iš jų, kad geriau juos pažintų, kad jie geriau pažintų jį, kas jis iš tikrųjų buvo. Tai parodys jiems, kas jis iš tikrųjų jis buvo.

48 Ir tai, ką padarė Dievas. Jis—jis pakeitė Save, iš Jahovos Dievo, tapo vienu iš mūsų, kad Jis kentėtų, kad Jis patirtų mirtį, kad Jis sužinotų kas buvo mirties geluonis, ir Pats priimtų mirties bausmę. Jis padėjo į šalį Savo—Savo karūną ir Savo mantiją, ir tapo vienu iš mūsų. Jis plovė kojas su—su užimančiais žemiausią padėti. Jis gyveno palapinėse su vargšais. Jis miegojo miškuose ir gatvėse, su tais kurie buvo neprivilegijuoti. Jis tapo vienu iš mūsų, kad Jis geriau mus suprastų, ir, kad mes geriau suprastume Jį.

49 Taigi, aš manau, kad mes žinojome, ką Jis padarė, pakeisdamas Save. Jeigu jūs atkreipėte dėmesį, Jis atėjo trijų sūnų vardu. Jis atėjo vardu - kaip žmogaus Sūnus, Dievo Sūnus ir Dovydo sūnus. Jis atėjo kaip žmogaus Sūnus.

50 Taigi, Ezekielio 2:3, Pats Jehova, pavadino pranašą Ezekielį „žmogaus sūnumi“.

⁵¹ *Žmogaus sūnus* reiškia „pranašas“. Jis turėjo ateiti tokiu būdu, kad išpildytų Pakartoto Įstatymo 18:15, kur Mozė pasakė: „Viešpats, tavo Dievas pakels iš jūsų tarpo pranašą, panašų į mane“. Jis niekada nepavadino Savęs Dievo Sūnumi. Jis vadino Save „žmogaus Sūnumi“, kadangi Jis turėjo ateiti pagal Raštą. Suprantate? Jis turėjo padaryti, kad tos dvi, perplėšto popieriaus dalys, Senojo Testamento pranašystė ir Jo Paties charakteris, būtų tiksliai tokie pat. Taigi, Jis atėjo, kaip žmogaus Sūnus, atėjo tokiame pavidale.

⁵² Tuomet mes randame, po Jo mirties, palaidojimo, ir prisikėlimo, Jis atėjo Sekminių dieną kaip Dievo Sūnus; Dievas, Dvasia, Šventosios Dvasios pavidale. Ką Jis darė? Jis pakeitė Save, darydamas Save žinomu Savo žmonėms, kitokiame pavidale. Kaip, Šventoji Dvasia, kuri yra Dievas, Ji, atėjo, kad veiktų per bažnyčios laikotarpius kaip Dievo Sūnus, Šventoji Dvasia.

⁵³ Bet, Tūkstantmetyje, Jis ateina kaip Dovydo Sūnus, atsisėsti Dovydo soste, Karalius. Jis turėjo užimti Dovydo sostą. Dabar Jis yra Tėvo soste. Ir tuomet Jis pasakė: „Tas, kuris nugalės, atsisės su Manimi Mano soste, kaip ir Aš nugalėjau ir atsisėdau Savo Tėvo soste“. Taigi, Tūkstantmetyje, Jis bus Dovydo Sūnus. Kas tai? Tas pats Dievas, visą laiką, tiesiog Jis—Jis keičia savo kaukę.

Aš, savo žmonai, esu vyras.

⁵⁴ Ar pastebėjote? Syrofinietė moteris tarė: „Dovydo Sūnau, pasigalėk“. Jis, Jam visiškai tai nerūpėjo. Ji neturėjo teisės Jo taip vadinti. Ji neturėjo teisės pretenduoti į Jį, kaip į Dovydo Sūnų. Jis buvo . . . Jis buvo Dovydo Sūnus - žydams. Ir dabar Jis ateina . . . Bet kai ji pavadino Jį: „Viešpatie“, Jis buvo jos Viešpats, tuomet ji gavo tai, ko ji prašė.

Taigi, kadangi, Jis tiesiog pakeičia Save.

⁵⁵ Taigi, savo namuose, aš - tai trys skirtingi žmonės. Mano namuose, mano žmona turi teisę į mane, kaip į vyrą. Mano dukra, štai ten, ji neturi jokios teisės į mane kaip į vyrą; aš esu jos tėvas. Ir mano mažasis anūkas čia, jam aš esu senelis, taigi jis neturi teisės vadinti manęs tėvu. Aš nesu jo tėvas. Mano sūnus yra jo tėvas. Aš esu jo senelis. Bet aš tebesu tas pats asmuo.

⁵⁶ Ir Dievas, tai ką Jis daro, Jis tiesiog keičia Save, kad atitiktų tai kartai, kad paskelbtų žmonėms Save. Iš tai dėl ko mes čia, ši vakarą - kad sužinoti. Kokiu būdu Dievas turėtų pranešti apie Save šiems žmonėms, ir šiuo laiku? Jis pakeičia Savo kaukę, Jis keičia Savo elgesį, bet Jis nekeičia Savo charakterio. Jis nekeičia Savo—Savo prigimties. Jis tik pakeičia Savo kaukę, nuo vienos į kitą. Jis pakeičia ją, kad galėtų aiškiau Save apreikšti žmonėms, kad jie pažintų kas Jis yra, ir koks Jis yra.

57 Hebrajams 1, mes skaitome: „Dievas, daugelį kartų ir įvairiais būdais kalbėjo tėvams per pranašus, bet šiomis paskutinėmis dienomis - per Jo Sūnų Jėzų“.

58 Taigi, „Pranašai, - Jėzus pasakė, kai buvo čia žemėje, - jie buvo dievai. Jūs vadinate ‚dievais‘ tuos, pas kuriuos atėjo Dievo Žodis. Ir Raštas negali būti sulaužytas“, - Jis pasakė. Pasakė: „Kaip jūs tuomet galite smerkti Jį, kai Jis yra Dievo Sūnus“. Suprantate?

59 Dievo Žodis buvo paskirstytas kiekvienam laikotarpiui, koks Jis turi būti. Ir Jėzus buvo visų pranašysčių išpildymas. „Jame gyveno Dievo pilnatvė kūniškai“. Tai buvo Jame. Jis buvo Tas, kuris buvo Juozape. Jis buvo Tas, Kuris buvo Elijuje. Jis buvo Tas, Kuris buvo Mozėje. Jis buvo Tas, Kuris buvo Dovyde, atstumtas karalius.

60 Jo paties žmonės atstūmė jį, kaip karalių. Ir kai jis išėjo iš—iš vidinio kiemo, nedidukas, vargšas vyrukas, šliaužiojo aplinkui, nemėgo jo—jo valdžios, jo sistemos, ir jis spjovė į jį. Ir sargybinis, ištraukęs savo kardą, pasakė: „Ar aš paliksiu tą šuns galvą ant jo, spjaudančią į mano karalių?“

61 Ir Dovydas, galbūt nesuvokė, ką jis tuo metu darė, bet jis buvo pateptas. Ir jis pasakė: „Palik jį ramybėje. Dievas jam liepė tai padaryti“. Ir jis užlipo ant kalvos, ir verkė dėl Jeruzalės, atstumtas karalius.

62 Ar pastebėjote? Praėjus keliems šimtams metų, Dovydo Sūnus buvo apspjaudytas, gatvėse, ir buvo ant kalvos, to pačio kalno, žvelgė tolyn į Jeruzalę, atstumtas Karalius. Ir verkė: „Jeruzale, kiek kartų Aš norėjau surinkti jus, kaip višta savo jauniklius, bet jūs nenorėjote!“

63 Jis niekada nepakeitė Savo prigimties, kadangi Hebrajams 13:8 pasakytą: „Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius“. Dievas tapo kūnu, kad mirtų, išpirkdamas mus iš nuodėmės. Štai kodėl Jis pakeitė Save, kad taptų Žmogumi.

64 Mes matome, Švento Jono 12:20, graikai girdėjo apie Jį. Taigi, niekas niekada negali girdėti apie Jį, nebent jų širdis labai trokšta Jį pamatyti. Kaip Jobas ir senų laikų pranašai, jie visi norėjo Jį pamatyti. Taigi, šis graikas atėjo, kad pamatytų Jį. Jie atėjo pas Pilypą, kuris buvo iš Betsaidos, pasakė: „Pone, mes norime pamatyti Jėzų“.

65 Graikai norėjo Jį pamatyti, bet jie negalėjo Jo pamatyti, kadangi Jis buvo Savo žmogiškoje šventytkloje. „Dievas buvo Kristuje, sutaikindamas pasaulį su Savimi“. Taigi, mes randame, kad, šis, šie graikai negalėjo Jo pamatyti.

66 Ir atkreipkite dėmesį į tuos žodžius, kuriuos Jėzus pasakė jiems. Jis pasakė: „Jei kviečio grūdas nekris į žemę ir nemirs, jis pasilieka vienas“. Kitais žodžiais, jie niekada negalės Jo pamatyti pasikeitusio, su ta kauke, kurioje Jis buvo tuomet,

kadangi Jis buvo uždengtas žmogaus kūne. Bet kai Kviečio grūdas nukrenta į žemę, Tuomet Jis atneš derlių visoms rasėms. Jis buvo siųstas pas žydus, žinoma, tuo laiku. Bet šis Kviečio grūdas turi nukristi; uždengtas Dievas, žmogaus kūne, paslėptas nuo netikinčių, bet atskleistas tikintiems.

⁶⁷ Jono 1: „Pradžioje buvo Žodis, ir Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas. Ir Žodis tapo Kūnu, ir gyveno tarp mūsų, ir mes matėme Jį, Tėvo Viengimį, pilną malonės“. Taigi, pradžioje buvo Žodis. Žodis yra išreikšta mintis.

⁶⁸ Pradžioje, Jis net nebuvo Dievas. Taigi, šiandien mūsų anglų kalbos žodis „*Dievas*“, reiškia „garbinimo objektas“. Kaip tai supainioja protą. Jūs galite kažką padaryti dievu. Jūs bet ką galite padaryti dievu.

⁶⁹ Bet Senajame Testamente, Pražios 1: „Pradžioje *Dievas*“, panaudotas žodis yra - Elohim. „*Elohim*“ reiškia „egzistuojantis pats Vienas“. Koks skirtumas yra tarp Elohim ir mūsų žodžio Dievas. „*Elohim*“ reiškia „egzistuojantis pats Vienas“.

⁷⁰ Mes negalime egzistuoti patys sau. Mes negalime būti visagaliai, viską galintys, visur esantys, visa žinantys. Tas „*Elohim*“ išreiškia visa tai. Mes tokiais negalime būti. Medis, iš kurio jūs padarote dievą, ar—ar pastatas, tai nėra savaime egzistuojantys.

⁷¹ Taigi, Dievas, nuo pradžios, buvo Gyvybė, Amžinasis. Jame buvo atributai, ir tie atributai tapo Žodžiais, ir Žodis tapo kūnu. Jėzus buvo Atpirkėjas. Ir „*išpirkti*“, reiškia „sugražinti atgal“. Jeigu Jis turėjo sugražinti atgal, tai turėjo būti kažkur, kad sugražinti atgal. Taigi, matote, visi žmonės niekada negalėjo to pamatyti, kadangi ne visi žmonės pradžioje buvo Dievo mintyse. Suprantate?

⁷² Pažvelkite į kunigus. Kai jie pamatė Jį, išreiškiantį Save tiksliai pagal Žodį, kas Jis buvo, jie pasakė: „Tai yra Belzebubas“. Tai rodė, kur buvo jų prigimtis. Tai buvo tos dienos šiuolaikinės mintys.

⁷³ Bet kai nedidukė prostitutė, kurią Jis sutiko prie vartų, ir pasakė jai, išreikšdamas Savo mesijo ženklą, pasakydamas jai tai, ką ji padarė. „Na,“ - ji pasakė, - „Pone, aš suvokiu, kad Jūs esate Pranašas. Mes žinome, Mesijas, kai Jis ateis, Jis pasakys mums visus tuos dalykus“. Ji atpažino Jį, kaip Mesiją, Pateptąjį, kadangi Jis atitiko Rašto sąlygas. Ar jūs nematote? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Dvi popieriaus dalys suėjo kartu. Ji: „Mes žinome, kad kai Mesijas ateis“.

⁷⁴ Dabar, Dievas galbūt turėjo sukryžminti *tą* ir *ana*, kad išgautų tam tikrą varpo skambesį, kaip liejikas. Bet kai Jėzus pasisuko, pasakė: „Aš esu Jis, kuris kalba su tavimi“, ten nebuvo tokio išsireiškimo kaip „Belzebubas“. Ji paliko savo vandens ašotį, nubėgo į miestą, ir pasakė: „Ateikite pažiūrėti Žmogaus,

kuris pasakė man dalykus, kuriuos aš esu padariusi. Argi Šitas nėra pats Mesijas?“ Suprantate?

⁷⁵ Taigi, ką tai padarė? Sudedant senąjį Raštą su išgyvenimu, kurį—kurį Jėzus davė jai, ką tai padarė? Tai davė Mesiją. Ir ar jūs atkreipėte dėmesį? Tuoj pat, jos nuodėmės buvo atleistos, kadangi, nuo pat pradžių, ji buvo paskirta atpirkimui, kadangi jau nuo pradžių ji buvo Dievo mintyse. Taigi, tai ją išpirko, ar sugražino ją atgal, kai ji pamatė pasireiškiantį išreikštą Raštą, apie Jehovą, kas Jis buvo, kas Jis yra.

⁷⁶ Taigi, kai Jėzus atėjo, jei Jis būtų atėjęs su Nojaus žinia, tai nebūtų suveikę. Pastatyti arką ir išplaukti, tai nebūtų suveikę. Bet tas Nojus buvo Dievo dalis. Jis elgėsi savotiškai, kadangi jis buvo savotiškas, ir jo žinia buvo savotiška, kadangi tai buvo išreikštas Žodis.

⁷⁷ Jis negalėjo ateiti su Mozės žinia, kadangi tai nebūtų suveikę. Mozė buvo Dievas, iš dalies, išreikštas. Jis buvo žodžiu, išreikštu tai valandai, bet Jėzus negalėjo ateiti tame. Biblijoje niekur nėra pasakyta, kad Jis ateis tokiu būdu.

⁷⁸ Bet kai Jis atėjo, išreikšdamas tiksliai kaip Testamente buvo pasakyta, kaip Jis bus išreikštas, tuomet visi tie, kurie turėjo būti išgelbėti, patikėjo Tuo, kadangi jie buvo Dievo mintyse. Jo atributai pradžioje, tapo kūnu, ir galėjo būti išperkami, ir sugražinti atgal pas Dievą. „Visiems, kurie Jį priėmė, tiems Jis davė galią tapti Dievo sūnumis“, kadangi jie buvo paskirti išpirkimui. Jie buvo išreikšti, nuo pradžių.

⁷⁹ Jeigu mes stabtelėtume čia minutėlei, jei tai būtų galima, ir pagalvotume apie tai, šį vakarą, apie valandos Žinią, išreikštas Jahovos mintis. „Prieš pasaulio sukūrimą, - mums buvo pasakyta, - mūsų vardai buvo įrašyti Avinėlio Gyvenimo Knygoje“. Tuomet mes galime pamatyti dvi puses, kaip aš pirma sakiau, kodėl vienas yra keistas kitam. Tai turi būti tokiu būdu. Tai buvo visada. Tai visuomet buvo tokiu būdu, ir tai visuomet bus tokiu būdu. „Jis buvo Žodis. Ir Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų“.

⁸⁰ Dabar, Dievas, į . . . grįžtant į Senojo Testamento dienas, mes randame, kad po to, kai Jis pasirodė Savo žmonėms, skirtinguose pavidaluose, Jis apdengė Savo senomis barsukų odomis. Dievas pasislėpė už barsukų odų, Savo malonės soste. Mes randame tai, kaip Saliamonas, kai jis pašventino Viešpaties šventyklą, ir tos barsukų odos, kabojo ten, uždanga, kaip tuomet Jis atėjo kaip Ugnies Stulpas ir kaip Debesis, ir nužengė už jų, ir uždengė Savo, nuo išorinio pasaulio. Bet, tikėjimu, Izraelis žinojo, kad Jis buvo ten. Jie žinojo, kad Jis buvo ten, nepaisant to, ką sakė kokia nors pagonių visuomenė. Jis buvo paslėptas nuo netikinčiųjų. Bet tikintysis, tikėjimu, žinojo, kad Jis buvo ten. Jie turėjo malonę. O Jis buvo Savo malonės soste, kas ir buvo didelė paslaptis.

⁸¹ Jūs žinote, Senajame Testamente, įeiti už tos odos, buvo mirtis. Dabar, stovėti ne už jos - yra mirtis. Tuomet, įeiti į Jo Šlovę, buvo mirtis. Dabar, pasilikti atsitraukus nuo Jo Šlovės - yra mirtis. Tai įvyko, žinoma, perplystant uždangai Kalvarijoje, kai uždanga perplyšo, senoji uždanga. Dabar, stovėti nuošalyje Jo Artumo - yra mirtis. Tuomet įeiti į Jo Artumą - buvo mirtis. Suprantate? Tai keičiasi gale ir priekyje, ir jūs turite surasti Rašte, kad pamatytumėte kokioje dienoje mes gyvename.

⁸² Taigi, kai uždanga buvo perplėšta Kalvarijoje, malonės sostas buvo aiškiai matomas. (Bet kas nutiko? Ji kabojo Kalvarijoje, varvanti Krauju). Kaip jie turėjo imti kraują, metai iš metų, šventyklos apvalymui ir malonės sosto apšlakstymui, ten, Dievas, Savo didinga galybe, galingu žaibo smūgiu, perskyrė tą seną barsukų uždangą nuo viršaus žemyn, ir malonės sostas buvo akivaizdžiai matomas.

⁸³ Realus, tikras Dievo Avinėlis, kabojo akivaizdžiai matomas Kalvarijoje, tikrasis Malonės Sostas, kai Pats Dievas sumokėjo kainą; ir tapo vienu iš mūsų, ir apreiškė Save kaip Žmogus, norėdamas susipažinti su mumis, ir kad mes būtume susipažinę su Juo. Malonės Sostas buvo akivaizdžiai matomas visam Izraeliui, tą Išpirkimo Dieną.

⁸⁴ Bet, deja, bažnyčios tradicijos, kurias tėvai turėjo tą dieną, jų tradicijos, uždengė tikrąją Malonės Buveinę nuo žmonių. Jeigu jie būtų žinoję Raštą, kiekviena dalis būtų suėjusi kaip kiniečių kortelė. Senojo Testamento pranašystė turėjo būti išpildyta, ir ji buvo. Ir jeigu jie būtų buvę išmokyti Rašto, jie būtų pamatę Malonės Sostą. „Kaip Mozė, - čia pasakyta, kad, - iki šios dienos jie yra uždengti. Tai tebėra ant jų širdžių“. Jie nemato To.

⁸⁵ Bet, Jis buvo Dievas, kenčiantis ir Išperkantis. Jis buvo tikrasis Malonės Sostas, stovintis visų akivaizdoje. Kaip mes giedame giesmę:

Štai, žiūrėkite į Jį, akivaizdžiai matomą.

Štai Jis, galingas Nugalėtojas,

Nuo to laiko, kai Jis perplėšė uždangą pusiau.

⁸⁶ Suprantate, Jis atėjo, Malonės Buveinė, kabojo akivaizdžiai matoma visam susirinkimui. Bet jie, būdami po visuotine nuomone...

⁸⁷ Taigi, vyrai ir moterys, ir šio suvažiavimo atstovai, aš noriu jums tai pasakyti, neatsižvelgiant į asmenį. Bet, šios dienos požiūriu, dėl ko mes esame šiandien čia, Bijau, kad tėvų tradicijos, bažnyčios tėvų, paslėpė Tai nuo daugelio žmonių. Nuo to laiko, kai Šventoji Dvasia nužengė šiomis paskutinėmis dienomis, kaip išpranašauta, ir uždanga buvo perplėšta, daugelis žmonių bando laikytis savo tėvų tradicijų. Ir štai kodėl jie negali pamatyti šio ypatingo džiaugsmo, ramybės, ir dalykų, kuriuos šiandien turi Bažnyčia. Tačiau, Tai yra akivaizdžiai matoma tiems, kurie tiki.

Jis paslėpė Žodį, šiai dienai pažadėta Žodį.

⁸⁸ Taigi, tradicijos suformavo uždangą. Jie sako, kad stebuklų dienos praėjo. Vienas žmogus kalbėjo man, puikus, kultūringas džentelmenas Tusone, Arizonoje, kur aš gyvenu. Aš turėjau susirinkimą Ramadoje. Ir mes kalbėjome Verslininkų suvažiavime, kur atėjo Viešpats Jėzus, ir padarė daug nuostabių dalykų. Ir tas krikščionis džentelmenas priėjo prie manęs, ir jis pasakė. . . Bažnyčios tarnautojas, puikus vyras, ir jis pasakė: „Broli Branhamai, jūs bandote primesti žmonėms apaštalų laikotarpį, - jis pasakė, - kai apaštalų laikotarpis pasibaigė“.

⁸⁹ Ir aš pasakiau: „Aš meldžiu jus, mano broli, parodykite man, Rašte, kur baigėsi apaštalų laikotarpis“. Pasakiau: „Apaštalų laikotarpis prasidėjo Sekminių dieną, ir jis. . . Sekminių dieną, Petras pasakė: „Pažadas yra jums, ir jūsų vaikams, ir tiems kurie yra toli, tiek, kiek Viešpats mūsų Dievas pakvies“. Kada gi jis užsibaigė? Jeigu Dievas vis dar kviečia, tuomet apaštalų laikotarpis vis dar tęsiasi“.

⁹⁰ Ir taigi, kur žmonės bando apakinti tiek daug žmonių, savo senolių tradicijomis, kaip tai buvo tuomet. Ir jūs nesugebate pamatyti, kodėl žmonės yra tokie džiaugsmingi ir tokie entuziastingi. Ir—ir tie susirinkimai yra tokie keisti, toks neįprastas dalykas kitiems žmonėms, tai todėl kad jie mato, jie pralaužė tas užkardas. Jie prasilaužė pro tas uždangas, į Dievo Artumą, kur jie mato paskelbtus šios dienos pažadus, akivaizdžiai apreikštus žmonėms. Jie mato tai, ką pažadėjo Dievas.

⁹¹ Joelio 2:28, Jis pažadėjo, kad: „Šiomis paskutinėmis dienomis ant žmonių bus išlietas vėlyvas lietus, paskutinėmis dienomis“. Aš manau, Graikų žodis čia „*kenos*“, kuris reiškia, kad Jis „ištuštino“ Save. Ne tuo būdu, kaip mes sakytume, lygtai kažkas buvo kažkieno viduje, ką Jis ištuštino. Bet, Jis išliejo Save.

⁹² Jis pasikeitė; Jo *en morfe*. Jis—Jis pasikeitė, iš to, kas Jis buvo, į tai, kas Jis yra. Jis niekada nepakeitė Savo prigimties. Bet Sekminių dieną, Jis pakeitė Save iš žmogaus Sūnaus į Dievo Sūnų. Jis atėjo, ne *su* žmonėmis. Jis atėjo *į* žmones, suprantate, tas pats Dievas, toliau tęsdamas Savo tarnavimą, šiame didingame laikotarpyje.

⁹³ Jis pranašavo Biblijoje, kad „Ateis diena, kuri bus nei diena, nei naktis, bet vakaro metu bus Šviesa“. Taigi, saulė, geografiškai, teka rytuose ir leidžiasi vakaruose. visą laiką, tai ta pati saulė. Taigi, kai Sūnus, S-ū-n-u-s, apreikšė Save pažadėto Žodžio pasireiškime, Izraeliui, Rytų žmonėms.

⁹⁴ Mes turėjome aptemusią dieną. Mes turėjome užtektinai šviesos reformatoriuose, ir taip toliau, kurti bažnyčias ir denominacijas, įeiti ir prisijungti prie jų; ir bučiuoti kūdikius,

tuokti pagyvenusius, ir laidoti mirusius, ir taip toliau; ir gyventi bažnyčiose.

⁹⁵ Bet, vakaro metu, „Pasirodys Šviesa, - Jis pasakė, - vakaro metu“. Ir Raštas negali būti sulaužytas. Ir tas pats S-ū-n-u-s, kuris išliejo Save, *kenos*, Sekminių dieną, pažadėjo, kad padarys tą patį vakaro metu. Suprantate? Tai pagal pažadą.

⁹⁶ Sudėkite kortelę kartu. Pažiūrėkite, kas vyksta, ir pažiūrėkite, ką Jis pažadėjo, tuomet jūs pamatysite, kur mes esame. Sudėkite tai kartu. Jūs pamatysite Šio didžiojo ir galingojo atsidendimą. Tradicijos, vėl apakino žmones, tiems didingiems dalykams, kurie buvo išpranašauti.

⁹⁷ Mozė, kai jis atėjo nuo kalno, kuris buvo Ugnyje, kokia nuostabi iliustracija!

⁹⁸ Mozė nuėjo į Egiptą ir pasakė bažnyčios tėvams, kad Viešpats Dievas aplankė jį, Vardu „AŠ ESU“. Tas Vardas yra esamajame laike; ne „Aš buvau; būsiu“. Bet, „AŠ ESU“, visada tas pats, tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Jis yra esamajame laike. Jis . . . Tai sulyginama su Hebrajams 13:8, „Jėzus Kristus ta pats vakar, šiandien ir per amžius“.

⁹⁹ Tai tebėra išpranašautas Žodis. Ir, susirinkimas, kuris turėjo atitikti su tuo Žodžiu, šios dienos išgyvenimu. Reformatoriai turėjo tai, o, bet tai yra kita diena. Matote kokioje dienoje mes gyvename. Kaip Jis negalėjo ateiti, tomis dienomis, kai Jis atėjo į žemę, tokiu–tokiu būdu, kuriuo atėjo Mozė, ar kaip atėjo kuris nors kitas iš pranašų; tai nebuvo pranašauta. Ir šiomis paskutinėmis dienomis išpranašauta, kad ateis tokiu būdu. Tai negalėjo ateiti Liuterio prabudimo formoje. Tai negalėjo ateiti Veslio prabudimo formoje. Tai yra atstatymo valanda. Tai laikas, kai turi sugrįžti prie originalios Sūnaus Šviesos, originalo.

¹⁰⁰ O, kaip mes galėtume išdėlioti Raštus apie tai! Ir jūs teologai, iš kurios pasaulio dalies jūs esate, jūs žinote, kad tai yra Tiesa. Tai pažadas. Tai, kas daro žmones labai savotiškais. Tai, kas daro keistuoliais, kaip jūs juos vadinate. Tai yra todėl, kad jie . . . tai yra . . . Uždanga buvo atidengta, nuo tradicijų, ir jie gali matyti Tai. Jis tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Suprantate? Tai yra—tai yra Dievo pažadas, ir mes negalime eiti prieš tai, kadangi Raštas negali būti sulaužytas. Taip. Mes randame, kad Jis pažadėjo tai. Jis išliejo Save į Savo žmones. Ir Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius.

¹⁰¹ Mozė, po to, kai jis nuėjo į Egiptą ir paskelbė tai, tuomet Tėvas patvirtino jo žinią, ateidamas ant Sinajaus kalno, tame pačiame Ugnies Stulpe, ir apgaubdamas kalną Ugnimi. Ar jūs atkreipėte dėmesį? Tas, kuriam Jis pažadėjo, Jis išvedė jį su Žodžiu. Jis turėjo įsakymus. Ir, kad turėtų tuos įsakymus, jis turėjo . . . Įsakymai buvo Žodis. Žodis dar niekada neatėjo pas žmones. Taigi, Žodis visada ateina pranašams, ir jis buvo tos valandos pranašas.

102 Kaip, Jėzus buvo Žodis, Jonas - buvo pranašas. Ir Jėzus atėjo pas jį vandenyje, kadangi Žodis visada ateina pranašams, be suklydimo. Suprantate? Žodis ateina pranašui.

103 Taigi, Mozė, Žodis atėjo jam - įsakymai. Ir jis turėjo juos. Taigi, ką? Prieš tai, kai Žodis buvo duotas ir buvo apreiškėtas, Mozė turėjo uždengti savo veidą, nes Žodis dar nebuvo pilnai apreiškėtas. Jie žinojo, kad kažkas įvyko, bet jie nežinojo, kas tai buvo, dundėjo ir griaudėjo. Kol, jie pasakė: „Tegul kalba Mozė, o ne Dievas“.

104 Ir Dievas pasakė: „Na, Aš padarysiu tai. Nuo dabar ir toliau, Aš daugiau taip nebepasirodysiu. Aš siųsiu jiems pranašą. Taigi jis . . . Aš kalbėsiu per Savo pranašą“.

105 Taigi, jeigu Mozė, su natūraliu įstatymu (kaip Paulius, Antrame Korintiečiams čia, apreiškė mums), turėjo dengti savo veidą natūraliai, kiek daugiau bus šlovingas Dvasinis, ir uždengtas netikinčiam, prieš tai, kai jis apreiškiamas jam! Kiek daugiau jie vadins . . . Mozė buvo keistuolis. Kiek labiau jie vadins jus, kurie prasilaužėte pro uždangą, įėjote į Ugnies Stulpą, išėjote su Palaiminimu! Ir dabar jūs esate uždengti. Žmonės negali to pamatyti. Jie negali To suprasti.

106 „Jeigu natūralus yra šlovingas, tai kiek labiau bus antgamtinis! Jeigu natūralus, kuris turėjo pasibaigti, buvo šlovingas, kiek daugiau Tas, kuris neturi pabaigos, bus šlovingas!“

107 Bet, Jis vis dar yra uždengtas. Jis uždengtas ne tikinčiam, bet netikinčiam. Jis negali To pamatyti. Dievas visada uždengia Save nuo netikinčio. Tradicijos paslepia Tai. Kaip jie padarė tuomet, jie tai daro ir šiandien.

108 Tai buvo dvasinė uždanga, kuria mes turime dabar, kur buvo natūrali uždanga. Jie yra patvirtinti per pranašą, su parašytu Žodžiu, pranašautojas, tas, kuris ateina su parašytu Žodžiu, kad padarytų Jį aiškų.

109 Jie žinojo, kad ten buvo Žodis, bet jie nežinojo, ką Jis reiškia. Ir Mozė padarė Jį aiškų. Jis pasakė: „Įsakymai sako *Tai*, ir *štai* kodėl“. Jis padarė Jį aiškų. O prieš tai, kai Jis buvo išaiškintas, Jis buvo uždengtas.

110 Ir taigi, taip yra šiandien, uždengtas žmonėms, kol Jis yra apreiškiamas ir tampa žmonėms aiškus. Dievas, galingas Dievas, uždengtas žmogaus kūne, Žodis. Atkreipkite dėmesį. Taigi, mes sužinome, kad Jis buvo paslėptas nuo netikinčiųjų, bet apreiškėtas tikintiesiems.

111 Atkreipkite dėmesį, Mozė, turėjo įeiti į Ugnies Stulpą, vienas. Niekas negalėjo eiti su juo. Tai nebuvo . . . tai . . . Ką mums tai sako? Kad jūs neįeinatė į Jį, prisijungdami prie Sekmininkų grupės. Suprantate? Jis niekada neapreiškė Jo grupėi. Jis apreiškė Jį asmeniui. Ir tokiu būdu yra šiandien. Jūs

sakote: „Aš priklausau bažnyčiai. Aš—aš priklausau *tam*“. Bet tai nesuveiks. Suprantate?

¹¹² Ir kiekvienam, kuris bandė sekti Mozę, pamėgdžiodamas tai - buvo mirtis. Ir taip pat yra šiandien, dvasinė mirtis, bandant pamėgdžioti. Štai kas yra . . .

¹¹³ Šį vakarą, mes apžvelgsime, tai iškyla tarp grupių, kūniški palyginimai; kai kas bando išreikšti Tai, ir gyventi kitoki gyvenimą; gali gerti, gali rūkyti, moterys gali gyventi kaip . . . dauguma taip, kaip jos nori, ir kaip pasaulis, pasilikti namuose ir žiūrėti televizorių, ir kiti pasaulio dalykai, ir tebevadina save sekmininkais. Jie bando pamėgdžioti tikrąjį. Tai jiems dar niekada nebuvo apreikšta. Kai Tai yra apreikšta, tai yra šlovinga, ir kažkas išima tai iš jūsų, kai jūs vaikštote Tame. Jūs tampate uždanga. Tai . . . Tai nesuveiks. Ir To pamėgdžiojimas - buvo mirtis.

¹¹⁴ Mozės uždanga; jis buvo gyvas Žodis žmonėms. Ir šiandien, žmonės, kurie yra po uždanga - yra tas pats dalykas. „Jie yra parašyti laišakai, visų žmonių skaitomi“. Ne *naujas* laiškas; bet Laiškas, kuris buvo prašytas, tapo išreikštu. Tai yra—tai yra tie, kurie tiki Žodžiu ir šios dienos pažadu, kad Dievas išlieja Savo Dvasią ant kiekvieno kūno, ir tai yra parašyti laišakai. Ir kai asmuo bando kūniškai tai pamėgdžioti - tai duoda priešingą rezultatą. Jūsų gyvenimas parodo, kas jūs esate.

¹¹⁵ Kartą buvo vienas vaikinys, ir jis pateko į kažkokią bėdą. Jis buvo geras vaikinys, bet jis—jis pateko į teismą. Ir teisėjas pasakė: „Aš pripažįstu tave kaltu. Aš privalau nubausti tave iki gyvos galvos“.

¹¹⁶ Jis pasakė: „Aš noriu, kad peržiūrėtų mano bylą“. Jis pasakė: „Aš noriu, kad peržiūrėtų mano įrašus“.

¹¹⁷ Jis atsakė: „Tu neturi įrašų. Tavo įrašai - tai, kas tave ir smerkia“.

¹¹⁸ Ir tokiu būdu yra šiandien, priežastis, dėl kurios bažnyčia nedaro pažangos, kaip ji turėtų. Tai įrašai. Tai gyvenimas. Mes turėtume būti labiau pasišventę. Mes turime tikėti kiekvienu Dievo Žodžiu. Mes turime siekti, kol tas Žodis taps mums realus. Suprantate? Suprantate? Įrašai, štai kas neleidžia mums įeiti.

¹¹⁹ Bet, vieną kartą, (kad leistų jums išeiti iš tos mirties kilpos), tame pačiame teisme, vaikinys neturėjo pinigų. Jis negalėjo užmokėti. Bauda siekė tūkstančius dolerių. Bet jis turėjo vyresnį brolių, kuris atėjo, ir sumokėjo už jį.

¹²⁰ Taigi, mes turime vyresnįjį Brolių - Jėzų, Dievo Sūnų. Ir Jis atėjo, kad sumokėtų tai už mus, jeigu mes tik patikėsime tuo ir sugebėsime įeiti į uždangą su Juo. Kaip, Jis yra mūsų Mozė. Jėzus yra mūsų šios dienos Mozė. Mozė, uždengtas, buvo gyvas Žodis žmonėms. Šiandien, Jėzus, uždengtas, yra gyvas Žodis žmonėms, tai - Jėzus Bažnyčioje. Šventoji Dvasia, Dievo Sūnus

žmonėse, apreiškia Žodį, per šios dienos pažada, todėl Jis tiesiog nepriekaištingas. Toks pat dabar.

¹²¹ Ir atminkite, Mozė padarė tai, ir parodė tai, ne visam pasauliui, bet išėjimo žmonėms, tiesiog vienos klasės žmonėms, tai buvo tiems, kurie išėjo iš- . . . išėjime.

¹²² Ir Šventoji Dvasia, žiūri į akis žmonėms, kurie sako: „Dieviškas išgydymas - tai nėra teisinga“. Kai konsultavausi . . .

¹²³ Praeitą dieną, gydytojas pakvietė mane, dėl vienos ponios, o, ten buvo keturi ar penki atvejai, gulėjo tiesiog prie mirties, liko kelios valandos, ir Šventoji Dvasia išgydė juos. Gydytojas abejojo tuo. Jis tarė: „Kaip tai gali būti? Na, - jis pasakė, - aš . . . aš . . . Tai mano pacientas“.

¹²⁴ Aš atsakiau: „Jis buvo. Bet dabar jis yra Dievo. Jis—jis dabar yra Dievo valdinys“. Suprantate?

¹²⁵ Ir taigi jūs matote kas yra - tai Dievas pašaukia išėjimui, išeiti iš po kūniškos uždangos, kuri bando pamėgdžioti, kuri bando prisijungti prie bažnyčios; ne metodistai, baptistai, presbiterionai, visi kartu, bet sekmininkų bažnyčios. Tai yra asmeniškasis reikalas. Tai jūs ir Dievas. Jūs turite iėiti, ne jūsų grupė, ne jūsų bažnyčia, ne jūsų pastorius, bet tai esate jūs, kuris turite iėiti.

¹²⁶ Aš noriu, kad jūs atkreiptumėte dėmesį į kitą Mozės savybę, kai jis išėjo. Vis dar, būdamas pranašu, būdamas didžiu vyru, koku jis ir buvo, kai jis išėjo su Žodžiu, žmonės matė, jog jis buvo pasikeitęs. kažkas jam nutiko. Kai jis išėjo su patvirtintu tos valandos Žodžiu, įsakymais, jis buvo pakeistas asmuo.

¹²⁷ Ir taip pat būsite jūs, kai išeisite iš už žmogiškos uždangos, kuri juokiasi susirinkime štai taip; to žmogaus, kuris abejoja Dievišku išgydymu, ir sako, kad stebuklų dienos praėjo. Jūs palikote tą žmogišką uždangą ten, tradicinę uždangą, ir kiekvienas sužinos, kad su jumis kažkas nutiko.

¹²⁸ Kaip mūsų gerbiamas brolis, Džimas Brovn. Aš įsivaizduoju, dauguma presbiterionų žino, kad kažkas jam nutiko, kadangi jis—jis išėjo iš tradicinės uždangos. Jis matė kažką žmonėse, kas pritraukė jį, ir jis išėjo iš uždangos.

¹²⁹ Na, kai jūs išeinatė iš uždangos, tuomet jūs būsite visų žmonių akivaizdoje, tuomet jie matys, kad jums kažkas nutiko. Uždengtas Žodis, netikintiems, bet akivaizdžiai matomas tikinčiajam. „Jėzus Kristus tas pats vakar, šiandien ir per amžius“.

¹³⁰ Tuomet, tai buvo Dievas. Tomis dienomis, tai buvo Dievas Žmoguje, Savo Sūnuje, Jėzuje Kristuje. Mes tikime tuo. Ne tik pranašas, ne tik eilinis vyras, eilinis žmogus. Tai buvo Dievas Kristuje; Dievas Žmoguje; Dievo pilnatvė, kūniškai Žmoguje. Dievas Žmoguje!

¹³¹ Dabar tai Dievas žmonėse, Dievo pilnatvė Dievybėje, kūniškai - visoje Savo Bažnyčioje, apreikšdamas Save, išpildydamas Savo Žodį.

¹³² Taigi mes randame, kad Dievas, visuose laikotarpiuose, ant Jo buvo oda. Jis, Dievas, buvo paslėptas už uždangos.

¹³³ Tai tiesiog man primena nedidelę istoriją, kuri įvyko Pietuose. Ir taigi, ten buvo krikščionių namas. Ir tame krikščionių name, jie tikėjo Dievu, ir jie—jie manė, kad—kad Dievas apsaugos juos nuo visų rūpesčių. Ir tai, ką Jis daro. Ir jie turėjo jaunylių, nedidelį berniuką, maždaug septynių ar aštuonių metų. Ir—ir jis ėjo į sekmadieninę mokyklą, ir buvo labai puikus jaunas vaikinukas. Bet jis bijojo audros, ypač kai pradėdavo žaibuoti.

¹³⁴ Ir praeitą dieną, aš tai papasakojau vyrui, kai įvyko tas įvykis, ir tas žmogus buvo išgydytas. Tas pats tarnautojas pasakė: „Jie iš tavęs daro dievą, broli Branhamai“.

¹³⁵ Na, jis buvo kritikas, taigi aš pamaniau, kad tiesiog nutrauksiu tai, tik šiek tiek. Kad neužgauti, žinote, bet tiesiog maloniai. . . Aš tariau: „Ar tai neatitinka Rašto, kad taip būtų?“ Suprantate? Aš pasakiau: „Ne, taip nėra, - pasakiau, - kadangi Jėzus vadino pranašus ‚dievais‘. Suprantate? Teisingai ‚Dievas‘“.

¹³⁶ Ir jie sako: „Na, jūs žmonės, bandote užimti Dievo vietą“. Tai ne taip toli nuo tiesos. Tai būtent, kas ir yra. Būtent taip. Dievas apreikštas kūne, kaip jis ir pažadėjo.

¹³⁷ Ši nedidukė šeima, mes randame. Aš papasakojau jam šią trumpą istoriją, kurią aš tiesiog dabar prisiminiau. Kad, vieną naktį pakilo audra, ir motina pasakė jaunyliui, pasakė: „Na, tu lipk aukštyn, sūnau, ir eik miegoti“.

Pasakė: „Mama, aš bijau“, - jis pasakė.

„Nieko blogo tau nenutiks. Lipk aukštyn ir eik miegoti“.

¹³⁸ Jaunylis atsigulė ten, ir žaibavo aplink langus. Ir mažasis draugužis taip sunerimo, jis pakišo galvą po užklotu, ir jis vis tiek girdėjo kaip žaibuoja, ar matė pro langus, kaip bligsi žaibai, ir—ir griaustinis griaužia. Taigi, jis sušuko: „Mama!“

Ir ji paklausė: „Ko nori, jaunyli?“

Tarė: „Užlipk čia, ir miegok su manimi“.

¹³⁹ Taigi ji užlipo laiptais, kaip padarytų bet kuri gera, ištikima mama. Ir ji užlipo, paėmė jaunylių ant savo rankų. Ir ji tarė: „Jaunyli, mama norėtų minutėlę su tavim pasikalbėti“.

Atsakė: „Gerai, mama“.

¹⁴⁰ Pasakė: „Taigi, tu turi atsiminti tai. Mes pastoviai einame į bažnyčią. Mes skaitome Bibliją. Mes meldžiamės. Mes esame krikščioniška šeima. Mes tikime Dievu“. Ir pasakė: „Mes tikime, kad audrose ir kas bevyktų, Dievas yra mūsų apsauga“.

141 Jis tarė: „Mama, aš vis tuo tikiu. Bet, - pasakė, - kai taip arti žaibuoja, - jis pasakė, - aš—aš noriu Dievo, ant Kurio yra oda“.

142 Taigi, aš—aš galvoju, kad ne tik jaunylis, bet mes visi taip jaučiamės. Kai mes susirenkame kartu, kai mes meldžiamės vienas už kitą - tai Dievas, ant Kurio yra oda.

143 Ir mes čia sužinome, kad Dievas visada turėjo ant Saveš odą. Kai Mozė matė Jį, Jis ant Saveš turėjo odą, atrodė kaip Žmogus. Kai Dievas buvo už uždangos, Jis apdengė Save odą. Ir Dievas, šį vakarą, Savo Bažnyčioje, apdengtas Savo Bažnyčioje, su oda ant Jo. Jis tebėra tas pats Dievas, šį vakarą. Mes randame tai.

144 Bet dabar, kaip visada, odos uždanga yra tai, kas pagauna tradicijas. Jie tiesiog negali tuo patikėti, kad tai būtent Dievas verčia žmones taip elgtis. Suprantate? Tai todėl, kad Dievas yra uždengtas Savo Bažnyčioje, odoje, ant Jo oda. Teisingai. Jis yra paslėptas nuo netikinčio, ir apreikštas tikinčiam. Taip, pone.

145 Taigi, kai jų tradicijos uždanga, senolių tradicijos ir Žodis, prasiveržia, o, žinoma, šiandien, tampa visiems matoma, mes matome Jį, Dievybę, vėl uždengtą žmogaus kūne. Hebrajams 1 taip sako.

146 Ir taip pat Pradžios 18. Jūs pamenate, Dievas buvo Žmogus, stovėjo ten, valgė, ir kalbėjosi su Abrahamu, ir pasakė, ką veikė Sarah palapinėje, už Jo.

147 Ir Jėzus pasakė: „Kaip tai buvo Sodomos dienomis, taip bus ir Atėjus žmogaus sūnui“. Dievybė, vėl uždengta žmogaus kūne! Taigi, atminkite, Jėzus nepasakė: „Kai bus apreikštas Dievo sūnus“. Luko 17-ame skyriuje, aš manau, ir maždaug 20-a, 21-a eilutės, kažkur apie tą vietą, Jis pasakė: „Ir kai bus apreikštas žmogaus Sūnus“. Žmogaus sūnus, grįžtantis vėl į—į—į Bažnyčią, apreikštas žmonėms; ne Dievo Sūnus, bet vėl žmogaus Sūnus, vėl sugrįžęs į Savo Bažnyčią, paskutinėmis dienomis. Mes randame tai Dievo pažaduose, kad Jis pažadėjo tai.

148 Mes pastebime dar vieną dalyką, Senajame Testamente. aš turiu čia Rašto vietas, iš Išėjimo. Tos, senos barsuku odos, ką jos padarė? Jos paslėpė Dievo Šlovę nuo žmonių. Barsukų odos; nes žmonės negalėjo Jos pamatyti, nes tai buvo oda, kuri paslėpė Ją. Oda buvo . . . Dievo Šlovė buvo už odos.

149 Ir dabar Dievo Šlovė yra už jūsų odos. Teisingai. Ir tradicijos Jos nemato. Ji yra viduje uždangos, kur buvo Jo Žodis.

150 Kas buvo viduje tos odos, grįžtant ten, už senos barsukų odos?

151 Kurioje: „Nebuvo grožio, kad mes trokštume Jo. Ir kai Jis tapo kūnų, ir gyvenė tarp mūsų, Jame vis dar nebuvo grožio, kad mes trokštume Jo“.

152 Ir taigi, tas pats dalykas šiandien. Čia nieko nėra vyre ar moteryje, ko mes trokštume. Tai - kas yra už to. Štai kas yra. „Na, - jūs sakote, - tas vaikas, aš žinau, jis buvo girtuoklis.

Jis darydavo *tai*“. Man nerūpi, ką jis darydavo. Kas yra už tos odos? Kas yra už jos, štai kas svarbu. Tai štai, kodėl žmonės yra akli. Oda apakina juos. Suprantate? Jie sako: „Aš prisimenu, kokia buvo ši moteris“. Aš žinau, kas ji buvo, bet kas dabar? Suprantate?

¹⁵³ Tos odos, kartą jos buvo ant barsuko, bet dabar jos slepia Dievo Šlovę, apgyvendino Ją už jų. Ji kartą buvo ant gyvūno, bet dabar yra Dievo Šlovės gyvenamoji vieta.

¹⁵⁴ Ir taip pat jūsų oda gali būti pakeista ši vakarą, kad taptų Dievo gyvenamąją vietą, Dievas gyvenantis žmonėse.

¹⁵⁵ Pažvelkite. Senos barsukų odos, mes sužinome, už jų buvo. . . Ten viduje, buvo Žodis. Ir, Žodis, ten taip pat buvo padėtinė duona. Skrynja buvo apšlakstyta. Ir kas tai buvo? Ten buvo Šekino Šlovė.

¹⁵⁶ Taigi Žodis yra Sėkla, ir Jis negali pasireikšti, kol Še- . . . Sūnus Jos nepalies. Sūnus turi būti virš Sėklos, kad Ji būtų vaisinga, kad Ji duotų vaisių. Ir tai yra vienintelis būdas. Jūs paimkite Žodį, suprantate, priimkite Dievo Žodį į savo širdį, ir įeikite į Šekino Šlovę. Ir kai jūs tai darote, Ji atneš padėtinę duoną - Manna, kuri duodama tik atskirtiems žmonėms. Ją gali valgyti tik tai tie, kuriems yra leista ją valgyti, tai tik žmonėms, kuriems yra leista, ir kurie pažįsta Ją. Paulius čia pasakė: „Pasikeisdami iš Šlovės į Šlovę“. Suprantate, galiausiai, Ji auga, kol Ji sugriš į Savo pirminę Šlovę.

¹⁵⁷ Tai tiesiog kaip rytinės šlovės sėkla. Gėlės sėkla, ji krinta į žemę. Kviečio grūdas, krinta į žemę. Koks pirmas dalykas? Jis išlenda, ir jis yra mažytis daigelis. Po to jis išauga į spurgą. Tuomet vėl sugrižta į originalų grūdą.

¹⁵⁸ Na, tai yra tiksliai tai, ką padarė Bažnyčia. Ji išėjo iš Liuterio, Veslio, ir dabar grįžta į originalų Grūdą, atgal į Savo originalią Šlovę, atgal į Šlovę, kurioje Ji buvo pradžioje. Sūnus, kuris pakilo Rytuose, yra tas pats Sūnus, kuris apreiškia tą patį dalyką Vakaruose, pasikeisdamas iš Šlovės į Šlovę. Jis pasikeitė iš pagonio, toliau į Liuterį; ir iš Liuterio, toliau į Veslį; iš Veslio - į sekmininkus; ir toliau, ir toliau, besikeičiantis iš Šlovės į Šlovę, atnešantis paslėptąją Manna.

¹⁵⁹ Ir dabar Jis subrendo, gražindamas Jį atgal, lygiai tokį, koks Jis buvo pradžioje, tą pačią Jo tarnystę; tą patį Jėzų, tą pačią jėgą, tą pačią Šventąją Dvasią. Ta Pati, kuri nužengė Sekminių dieną, yra ta pati Šventoji Dvasia, kuri yra apreikšta šiandien, iš Šlovės į Šlovę, į Šlovę. Ir grįžo į Savo originalią Sėklą, su Šventosios Dvasios krikštu; su tais pačiais ženklais, tais pačiais stebuklais, tuo pačiu krikštu; tos pačios rūšies žmonėmis, besielgiančiais tokiu pat būdu, su ta pačia jėga, su tais pačiais pojūčiais. Ji eina iš Šlovės į Šlovę. Ir sekantis bus: „Pakeista iš šios Šlovės, į kūną, kaip ir Jo šlovingas kūnas, kur mes pamatysime Jį“. Abrahamas matė tą patį.

¹⁶⁰ Dabar atkreipkite dėmesį. Mes matome, kaip tai buvo pakeista. Nuo to laiko Kalvarijoje, mes esame pakviesti dalintis Jo Šlove. Taigi, Pirmas Korintiečiams 12: „Mes esame pakrikštyti į Jo Kūną. Viena Dvasia mes visi esame pakrikštyti“. Ne vienu „vandeniu“. „Viena Dvasia, mes visi esame pakrikštyti“. Teisingai, taigi, ir tuomet mes tampame Jo dalimi.

¹⁶¹ Tikiuosi, aš neužlaikau jūsų labai ilgai. [Susirinkimas sako: „Ne“—Red.] Matote? Aš tikiuosi, kad neužlaikau.

¹⁶² Bet, tai tiesiog panašu į grojamą didingą simfoniją, ar vaidinamą dramą.

¹⁶³ Aš ne labai daug žinau apie simfoniją ar dramą. Bet aš žiūrėjau šį vaidinimą. . . Aš kalbėjau apie „*Karmen*“, kai mano duktė ir kiti dalyvavo joje. Ir jie—ir jie grojo toje simfonijoje, „*Karmen*“. Jie vaidino. Muzika grojo tą patį dalyką.

¹⁶⁴ Tokiu būdu yra, kai jūs esate pakrikštytas Šventosios Dvasios - į Kristų.

¹⁶⁵ Taigi, matote, daugelis iš jūsų skaitėte ar girdėjote istoriją apie didį Rusijos kompozitorių, kuris sukūrė „*Petriukas Ir Vilkas*“. Ir kaip jis, jie vaidino tai su cimbolais ir visa kita. Ir bet kuris, kas žino istoriją, kas skaitė tai popieriuje, ir gali klausytis jos simfonijos, kaip ji yra vaidinama, drama, grojant ją, na, jie žino kiekvieną pakeitimą. Jie gali pažvelgti į tai *čia*, ir matyti pakeitimą.

¹⁶⁶ Bet, dabar, kas nutinka jei—jei kompozitorius kažką parašė, ir mes sužinome, kad joje nebuvo veikiama teisingai? Mes žinome, kad ten kažkas turi vykti. Tuomet kažko trūksta, kai mes stebime juos. Tas, kuris sukūrė tai, pastatė tai, ir užrašė tai, ir tuomet simfonija yra grojama, bet ne ta nata. Kažkas yra ne taip. Dirigentas padarė neteisingą judesį. Suprantate?

¹⁶⁷ Ir štai kas nutiko šiandien, mano broliai liuteronai, mano broliai baptistai, mano broliai sekmininkai. Visi mano broliai iš visų skirtingų denominacijų, štai kas tai yra. Suprantate? Jūs bandote sugroti natą, kuri tiko Liuterio dienomis, Veslio it panašiai, kai, iš tikrųjų, muzikos Lapas *čia* rodo, kad tai kita diena. Suprantate? Suprantate? Suprantate? Mes negalime gyventi Liuterio šviesoje; jis buvo reformatorius. Mes vertiname jo—jo dalį, bet mes tai jau sugrojome. Mes dabar jau esame *čia*, Knygog gale. Suprantate? Mes nebegalime—mes nebegalime Jos groti štai taip.

¹⁶⁸ Taigi, vienintelis būdas, kaip jūs galite tai padaryti, mano broli - yra tai. Ir broliai visame pasaulyje, iš skirtingų pasaulio dalių, aš galbūt pasakysiu, yra tik vienintelis būdas tam—tam dirigentui kaip tai padaryti. Jis turi įeiti į tą pačią Dvasią, kurioje buvo Kompozitorius, tuomet jis supras Tai. Ir kai Bažnyčia - Pati Simfonija, kur pasaulis stebi šiuos ženklus ir stebuklus; kai Bažnyčia, ir Kompozitorius, ir dirigentas, visi įeina į Kompozitoriaus Dvasią.

169 Tuomet, kai jie sako: „Stebuklų dienos praėjo“, tai grojama ne ta nata.

170 Bet kai tai patenka į teisingą Jos ritmą, ir yra tinkama Jos Dvasia; kaip jūs ruošiatės tai padaryti, kol nenužengs Dvasia, iš Kompozitoriaus? Amen. Tuomet, kai jūs sakote: „Stebuklų dienos praėjo“, - Simfonija šaukia: „Amen!“ Kai mes pagauname ritmą, sakome: „Jėzus Kristus tas pats vakar, šiandien ir per amžius“, - Simfonija šaukia: „Amen!“ „Jūs gausite jėgą, po to kai Šventoji Dvasia nužengs ant jūsų“. Simfonija šaukia: „Amen! Aš turiu Ją!“ Nėra tuomet daugiau jokių spėliojimų apie tai. Visa Simfonija yra tiesiog harmonijoje su Žodžiu. Ji skamba. . . [Brolis Branhamas suploja rankomis tris kartus—Red.] Štai taip. O! Tai nuostabus dalykas. Dirigentas ir kompozitorius turi būti toje pačioje Dvasioje. Ir taip pat muzikantai turi būti toje pačioje Dvasioje, kad sugrotų Ją visą. Ir pasaulis stebisi, kas gi čia vyksta.

171 Komunizmas, apie kurį jie kalba, mane tiesiog pykina tai, ir visa ta integracija ir visa kita, ir segregacija. O, pasigailėk! Visa tai, tokia nesąmonė, kai Viešpats atėjimas yra čia pat, kažkur groja ne taip. Baiminuosi, kad dirigentas gavo. . . Dirigentas pasitraukė nuo Kompozitoriaus Dvasios.

172 Kai mes gauname tą Kompozitoriaus Dvasią, tą originalią Dievo jėgą, kur Biblijoje sakoma: „Senų laikų vyrai buvo vedami Šventosios Dvasios, kad parašytų šią Bibliją“, jūs pamatysite tuos du kiniečių popieriaus lapelius, sueinančius kartu, tiesiog kaip Dievo Biblija ir tikintysis sueis kartu, kadangi jie abu yra toje pačioje Dvasioje. Jie abu - tas pats dalykas. Jie tiesiog susipina kartu. Ko mums šiandien reikia, tai dirigento, teisingai, grįžti prie Žodžio, grįžti ir tikėti Juo tiesiog taip kaip Jis sako. tuomet jūs pamatysite Patį Dievą. Tai yra atidengimas. Drama tapo reali.

173 Šiandien, jie sako: „Na, Jis yra istorinis Dievas. Mes žinome, Jis perėjo Raudonąją jūrą. Jis padarė visa *tai*. Ir Jis buvo degančioje krosnyje, su hebrajų vaikais“. Kas gero iš istorinio Dievo, ar ne, jeigu Jis ne tas pats šiandien? Žmogus visada šlovina Dievą už tai, ką Jis padarė, galvoja apie tai, ką Jis padarys, ir ignoruoja tai, ką Jis daro. Toks elgesys, tai tiesiog žmogaus viduje. Ir tas pats dalykas šiandien, mano broliai. Lygiai tas pats dalykas. O, tai bent!

174 Grįžkime atgal, ir pagrokime Simfoniją teisingai, kur tie, pasaulyje, galėtų pamatyti. Jėzus pasakė: „Jei Aš būsiu pakeltas virš šios žemės, Aš pritrauksiu visus žmones prie Savęs“. Ir: „Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius“.

175 Tegul dirigentai įeina į teisingą Dvasią, su muzikantais ir su Kompozitoriumi, viskas bus gerai. Tada mes, nespėliosime apie tai, mes tuomet esame susitapatinę su Juo. Hebrajams 13:8 pasakyta: „Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius“.

176 Mes esame susitapatinę su Juo Darbų 2. Mes esame susitapatinę su jais, tuo pačiu krikštu, tuo pačiu dalyku. Viskas, kuo Jis buvo tada ir viskas, kas Jis yra, viskas kuo Jis buvo ir kas Jis yra - esame mes. Būtent taip.

177 Lygiai taip pat, jei aš norėčiau būti tikras amerikietis, man reikėtų susitapatinti su viskuo, kuo ji buvo, viskuo, kuo ji yra. Aš turėčiau susitapatinti su ja, jeigu aš esu tikras amerikietis.

178 Jeigu aš esu tikras amerikietis, tuomet aš nusileidau ant Plymouto uolos. Amen. Aš nusileidau, jei aš esu amerikietis. Taip pat ir jūs; jūs nusileidote ant Plymouto uolos su tėvais - piligrimais. Ant Plymouto uolos, ten kur jie nusileido, aš buvau su jais; taip pat jūs, visi.

179 Aš jočiau su Paulu Revere, tolyn gatve, kad perspėčiau ją apie pavojų. Būtent taip.

180 Tiesiai čia, prie Valley Forge, aš perėjau ledinį Delavare, su grupele kareivių, kurie, pusė iš jų, neturėjo batų. Aš meldžiausi visą naktį su Džordžu Vašingtonu, iš anksto. Aš perėjau Delavare su regėjimu savo širdyje. Mes esame amerikiečiai. Taip, pone. Prie Valley Forge, aš tikrai padariau.

181 Aš atidaviau padėką, su tikraisiais Padėkos dienos tėvais. Aš atidaviau padėką Dievui. Jeigu aš esu tikras amerikietis, aš susitapatinau ten - prie to stalo.

182 Jeigu aš esu tikras amerikietis, aš susitapatinau, kai aš stovėjau su Stoneval Džeksonu.

183 Jeigu aš esu tikras amerikietis, aš susitapatinau prie Bostono „Arbatėlės“, taip pone, kai mes atsisakėme, kad mus kvailintų. Na, aš esu kaip tikra Amerika. Aš susitapatinau su tuo. Taip, pone. O, tai bent!

184 Aš skambinau Laisvės Varpu, liepos 4-ą, 1776. Aš skambinau Laisvės Varpu čia, ir pareiškiu, kad mes esame nepriklausomi. Kad būčiau tikru amerikiečiu - aš privalėjau.

185 Aš susitapatinau su jos gėda revoliucijoje, kai brolis kovojo prieš brolių. Aš turiu nešti jos gėdą, taip kaip ir nešu jos šlovę. Jeigu aš esu amerikietis, aš turiu. Aš susitapatinau su ja. Taip, pone.

186 Aš susitapatinau ten, Getysburge, kai Linkolnas sakė savo kalbą. Taip, pone.

187 Aš buvau Veiko saloje, ant tų kraujuotų kareivių kūnų. Aš pakilau Veiko saloje.

Guamoje, aš padėjau iškelti vėliavą.

188 Aš esu tikras amerikietis. Amen. Viskas, kas ji yra - aš esu, ir didžiuojuosi tuo. Taip, iš tikrųjų. Viskas, kuo Amerika buvo, viskas, kuo ji yra - aš tebesu tuo, būdamas amerikiečiu. Viskas, kuo ji buvo - aš turiu būti, kadangi aš esu susitapatinęs su ja.

189 Tas pats dalykas, esant tikru krikščionimi, jūs turite susitapatinti su tuo.

190 Aš pamokslavau su Moze, ir per-. . .ar su Nojumi, ir perspėjau žmones apie ateinantį teismą; būdamas tikru krikščioniu.

191 Aš buvau su Moze prie degančio krūmo. Aš mačiau Ugnies Stulpą. Aš mačiau Jo Šlovę. Aš buvau su Moze, ten tyrlaukiuose, būdamas krikščioniu. Aš turiu susitapatinti su viskuo, kuo buvo Dievas, būdamas krikščioniu. Aš mačiau Jo šlovę. Aš girdėjau Jo Balsą. Nebandykite man aiškinti dabar, nes aš buvau ten. Aš žinau, apie ką aš kalbu. Aš mačiau kas įvyko. Taip, pone.

192 Aš buvau prie Raudonosios jūros, kai mačiau Dievo Dvasią, judančią tolyn ir perskiriančią vandenį iš vienos pusės; ne per krūvą nendrių, kaip jie bando šiandien sakyti, bet maždaug per devyniasdešimties pėdų jūrą. Aš mačiau Dievo Dvasią. Aš ėjau su Moze per sausą žemę, pereidamas Raudonąją jūrą.

193 Aš stovėjau šalia Sinajaus kalno, mačiau griautinį ir krentančius žaibus. Aš su jais ten valgiau Manną. Aš gėriau iš Uolos. Ir aš tai tebedarau ši vakarą. Aš susitapatinau su Mannos valgytojais. Aš susitapatinau su jais, kurie gėrė iš Uolos.

194 Aš taip pat susitapatinau, kai Jozuė pūtė trimitą, ir griuvo Jericho sienos.

Aš buvau liūtų narve su Danieliumi.

Aš buvau degančioje krosnyje su žydų vaikais.

Aš buvau kalne. . .su Eliju ant Karmelio kalno.

195 Aš buvau su Jonu Krikštytoju, ir prieš tuos kritikus. Aš mačiau besileidžiančią Dievo Dvasią. Aš girdėjau Dievo Balsą, sakantį: „Tai yra Mano mylimas Sūnus, Kuriamė Man patinka gyventi“. Taip, pone. Žinoma, aš susitapatinau su juo. Būtent taip.

196 Aš susitapatinau ten, prie Lozorius kapo, kai Jis prikėlė Lozorių. Aš susitapatinau, su moterimi prie šaltinio, kai Jis pasakė jai jos nuodėmes. Taip, pone.

197 Aš iš tikrųjų susitapatinau su Juo, Jo mirtyje. Ir aš susitapatinau pirmose Velykose. Aš prisikėliau su Juo iš mirties. Aš susitapatinau su Juo, Jo mirtyje.

198 Aš buvau su šimtu ir dvidešimt, aukštutiniame kambaryje. Aš susitapatinau su jais ten. Ei! Aš—aš jaučiuosi religingas. O, tai bent! Aš susitapatinau ten. Aš vienas iš jų. Aš susitapatinau. Aš turėjau tą patį išgyvenimą kaip ir jie. Aš buvau ten, kai tai nutiko, būdamas tikru krikščioniu. Aš buvau liudytoju, kai atėjo stiprus Vėjo srautas. Aš buvau to liudytojas. Aš jaučiau Dievo jėgą, kai Ji sudrebino. Aš buvau su tais, kurie kalbėjo kalbomis. Aš jaučiau ten nužengiantį patepimą. Aš buvau su

jais. Aš susitapatinau su jais, kai Šventoji Dvasia pradėjo kalbėti kalbomis.

¹⁹⁹ Aš buvau su Petru, prieš kritikus Darbų 2, kai jis pamokslavo ten savo didingą pamokslą. Aš susitapdinau su juo. Taip, pone.

²⁰⁰ Darbų 4, kai jie susirinko kartu, aš buvau su jais, kai sudrebėjo pastatas. Po maldos tarnavimo, sudrebėjo pastatas, kur jie sėdėjo. Aš susitapatinau ten su jais.

Aš pamokslavau su Pauliumi ant Mars kalvos. Taip, pone.

²⁰¹ Aš buvau su Jonu Patmos saloje, ir mačiau Jo antrąjį Atėjimą.

Aš buvau su Liuteriu, reformacijoje.

²⁰² Aš buvau su Vesliu, tuo kurstytoju, ištrauktu iš gaisrų, kai kilo pasipiktinimas prieš Anglikonų bažnyčią. Aš buvau ten, su juo.

²⁰³ Ir aš esu čia, ši vakarą, 1964, Filadelfijoje, Pensilvanijoje, susitapatindamas su tokios pat rūšies grupe, su tokios pat rūšies išgyvenimais, aš turiu būti - būdamas krikščioniu. Aš turiu stovėti susitapatinęs, kur yra apreiškiamas Dievo Žodis. Aš esu susitapatinęs su grupe, kuri jaučia Dievo Dvasią.

²⁰⁴ Aš esu susitapatinęs su grupe, kuri žino, kad Jis yra atidengtas, kuri žino, kad Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius, kuri žino, kad Tai nėra fanatizmas. „Tai yra Jėzus Kristus, tas pats vakar, šiandien ir per amžius“. Aš esu susitapatinęs su šia grupe čia, ši vakarą. Taip, jie yra vadinami grupe eretikų, dar krūva fanatizmo, dėl Dievo Žodžio. Bet: „Aš nesigėdiju Jėzaus Kristaus Evangelijos, kadangi Ji yra Dievo jėga išgelbėjimui“, ir aš esu vienas iš tų. Aš esu su tais gyvais laiškais, apie kuriuos kalbėjau, patvirtintais, Dievas, uždengtas žmogaus kūne, vyre ir moteryje. O!

²⁰⁵ Dievas vėl Savo *en morfe*, atidengė Save, padarydamas Save žinomu Jo žmonėms. Didis Karalius, Kuris atidėjo Savo Šlovę. „Dar šiek tiek, ir pasaulis daugiau Manęs nebematys. Aš būsiu jiems uždengtas. Bet jūs matysite Mane, nes Aš būsiu su jumis, netgi jumyse, iki pat pabaigos, pasikeisdamas nuo Liuterio į Veslį, ir toliau, ir toliau, iš Šlovės į Šlovę. Aš vis dar esu tas pats Dievas, kuris gyveno, ir grįžta atgal į originalią Šlovę“. Aleliuja!

²⁰⁶ Jis sutraukė kiekvieną denominacinę uždangą, kiekvieną garso užkardą. To garso, kuris sako: „O, tai fanatizmas“. Jis prasilaužė pro tai. Garsas, kuris išėjo iš ten, sakydamas: „O, tie žmonės yra pakvaišę“. Jis prasiveržė tiesiai per tą uždangą. Taip, Jis prasiveržė. „O, jūs negalite to daryti. Jūs niekas kitas, kaip tik krūva fanatikų“. Jis prasilaužė pro tai. „Nėra tokio dalyko, kaip Dieviškas išgydymas“. Jis prasilaužė tiesiai per tai, o, tai bent, nes Jo Žodis pasakė, kad Jis padarys tai. Jūs negalite nugalėti Dievo Žodžio.

207 Ir štai Jis vis dar stovi, ši vakarą, galingas Nugalėtojas, nuo to laiko, kai Jis sutraukė kiekvieną Metodistų, Baptistų, Presbiterionų, ir bet kokią kitą uždangą. Jis tebestovi tarp Savo žmonių, ši vakarą, nenugalėtas tradicijų. Tegul žmonės sako, ką jie nori, tegul jie daro viską ką tik nori. Dievas ateina, prasilauždamas per visas tas garso užkardas.

208 Ir atminkite, jie man sako, kai lėktuvas iš tikrųjų pralaužia garso barjerą, tuomet nebelieka jokių ribų jo greičiui.

209 Sakau jums, kai jūs pralaušite tradicinę užkardą, kad „Jėzus buvo ten praeityje, ir Jo nėra dabar“, kai jūs rasite, kad Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius, tuomet nebelieka jokių ribų, ką Dievas gali padaryti tiesiog čia, šiame suvažiavime, ir parodyti šiam pasauliui, ko jiems reikia: ne pasaulinės mugės, bet pasaulinio atgimimo, kuris būtų pripildytas ir krikštytas gyvojo Dievo Buvimu, *en morfe*, atidengiantis Save žmogaus kūne. Aleliuja! Aš tikiu tu.

210 Pralaužia kiekvieną užkardą, kiekvieną uždangą, kiekvieną uždangą! Niekas negali paslėpti Jo Buvimo. Kai žmonės išalksta savo širdyse, jų uždanga pasirengusi suplyšti. Jūs galite tiesiog pasikliauti tuo. Suplėšyti kiekvieną uždangą, Jo didinga Šventąja Dvasia!

211 Ir Jis stovi čia, ši vakarą, galingas Nugalėtojas, tas pats vakar, šiandien ir per amžius; gydymas ligonius, krikštydamas tikinčiuosius, tiesiog kaip Jis visada darė. Jis yra galingas Nugalėtojas. Pasmerkti velniai bėga. Taip, pone. Jie visada bėga, kai Jis yra šalia.

212 Užbaigiant, aš galbūt pasakysiu tai. Buvo . . . Prieš daugelį metų, skaičiau pasakojimą, apie seną smuikininką. Jis turėjo seną smuiką, kurį jie ruošėsi parduoti. Jūs girdėjote pasakojimą, daugelį kartų. Ir jie norėjo parduoti jį už tam tikrą daiktą. Ir aukciono vedėjas pasakė: „Kas man duos *tai-ir-tai*?“ Aš manau, kad jam buvo pasiūlytos kelios monetos, galbūt penkiasdešimt centų, ar kažkas. „Parduodama vienas, parduodama du, . . .“

213 Tuoj pat, pakilo vyras, gale. Jis pasakė: „Minutėlė“. Jis priėjo ir paėmė jį. Tiesiog manykime, kad jis sugrojo tai:

Čia yra Šaltinis pripildytas Krauju,
Iš Emanuelio venų;
Kai nusidėjėliai pasineria po ta srove,
Nuplauna visas savo kaltės dėmes.

214 Tuomet, kai jis padėjo jį, ten nebuvo nė vieno žmogaus be ašarų akyse. Tuomet jis paklausė: „Kas pasiūlys?“

215 Vienas pasakė: „Penki tūkstančiai“. „Dešimt tūkstančių“. Jis buvo neįkainojamas. Kodėl? Senasis smuiko meistras atskleidė tikrąją jo kokybę.

216 O, broli, sese, dabar tegul šio Žodžio Meistras, Kuris parašė Jį, didinga Šventoji Dvasia, įtrina Savo stryką meilę, ir užtraukia jį per mūsų širdis.

Čia yra Šaltinis pripildytas Krauju,
Iš Emanuelio venų.

217 Jūs pamatysite pilnąją vertę, ir pamatysite atidengtą Dievą, akivaizdžiai matomą. Kad, Ji tiesiog yra ta pati, kaip Ji buvo tuomet, kai Ji nužengė ant žmonių Sekminių dieną, kai Jis „kenos“ Save, „ištuštino“ tiesiai į Ją. Teisingai.

218 Jūs sakote: „Broli Branhamai, aš bandžiau. Aš bandžiau. Aš padariau *ta, ana, ir kita*“.

219 Kartą aš turėjau susirinkimą Karlsbade, Nujoji Meksika. Ir mes nuėjome į tą seną, didelį šikšnosparnių urvą. Ir tai buvo šiurpiai atrodanti vieta, ir mes nusileidome ten. Ir vyras, kai jis nusileido į tą vietą, jis—jis išjungė šviesą. Ir, o, tai bent, jūs galite įsivaizduoti kaip tai buvo tamsu. Tai tiesiog. . . taip tamsu, kad jūs galite tai jausti.

220 Ir tai tiesiog vyksta maždaug tokiu būdu, kai mes matome bažnyčią, kuri nesugeba atpažinti Dievo Žodžio; kai jūs matote mūsų Siono dukteris elgiantis taip, kaip jos elgiasi; kai jūs matote mūsų brolius, kurie rūko ir geria, ir—ir kalba nešvankius juokelius ir kita, ir toliau bando laikyti savo išpažinimą Kristuje. O, tai bent, tai tamsu. Tai visiškai tamsu.

221 Mes matome Jo Atėjimo ženklus. Bus. . . Visada yra tamsiausia prieš prasidedant dienai. Tuomet Ryto žvaigždė išeina pasveikinti dienos, paskelbti ją, ir parodyti, kad ji ateina. Atkreipkite dėmesį.

222 Ir tenai, kai jie tai išjungė, ten esanti maža mergaitė tiesiog sužviogė visu savo balsu. Ten buvo berniukas, stovintis šalia gido, ir jis matė, kaip tas gidas išjungė tą šviesą. Ir ta mažoji sesutė vos negavo priepuolio. Ji spiegė, šokinėjo aukštyn ir žemyn. „O! Kas bus toliau? Kas nutiko? Kas nutiko?“

223 Žinote, ką jis sušuko? Jis tarė: „Nebijo, sesute. Čia yra žmogus, kuris gali įjungti šviesą“.

224 Paklauskite, mažoji sese, jūs galbūt galvojate, kad mes esame menki ir mažumoje. Bet, nebijokite. Čia yra Žmogus, Kuris gali įjungti Šviesą. Tai Šventoji Dvasia. Jūs tikite tuo? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.]

225 Palenkime savo galvas minutėlei. Aš atsiprašau, kad užlaikau jus.

226 O didis Dangaus Dieve, atidengiantis Save, atskleidžiantis Save, leisdamas Save pažinti, didis Slovės Karaliau, paimk šias trumpas iliustracijas, ši vakarą, ir tegul jos krinta į žmonių širdis. Ir, kad mes galėtume pamatyti tą Atidengtąjį, Tą, Kuris nužengė ir perplėšė šventyklos uždangą; ir tuomet pasitraukė nuo tos uždangos, ir vėl įėjo tiesiai į žmogaus uždangą, Sekminių

dieną; visuomet buvo tas pats, keičiantis pavidalą iš Šlovės į Šlovę.

²²⁷ Ir dabar mes sugrįžome atgal, kaip ir veikia visa gamta, tiesiai atgal prie originalios Sėklos, tiesiai iš vieno bažnyčios laikotarpio į kitą. Ir šiame paskutiniame laikotarpyje čia, štai mes esame, sugrįžome tiesiai atgal prie originalaus Dalyko, kuris nužengė Sekminių dieną, kad išpildytų visą Raštą, „Šviesa vakaro metu“, ir „Darbus, kuriuos Aš darau, jūs taip pat darysite“, ir daugelį dalykų, kuriuos Tu pažadėjai Savo Žodyje.

²²⁸ Tėve, jeigu čia yra nors vienas, kuris dar niekada neprasilažė pro tą uždangą, ar yra nors vienas čia, kuris tik pamėgdžiojo tą, kuris praėjo pro uždangą, suteik malonę šį vakarą, Tėve. Tegul jie pamato, kad didysis Nugalėtojas stovi čia, kad atleistų, pilnas malonės ir jėgos. Suteik tai, Tėve.

²²⁹ Ir kol mūsų galvos palenktos, ar būtų kuris nors čia? Kiek iš jūsų, sakyčiau, galėtų pasakyti: „Broli Branhamai, aš pakeliu savo ranką. Pasimelsk už mane“? Tiesiog būkite palenkę savo galvas, ir pakelkite savo ranką, „Aš noriu prasilažyti pro kiekvieną uždangą, kol aš iš tikro galėsiu pamatyti Nugalėtoją“. Telaimina jus Dievas. Tai bent, kiek rankų! Viršuje, balkonuose, dešinėje? Telaimina jus Dievas. Balkonuose gale? Pakelkite. . . . Telaimina jus Dievas. Būkite tikrai nuoširdūs. Kairėje? Pakelkite savo ranką, sakydami: „Broli Branhamai, aš galbūt buvau krikščioniu daugelį metų, bet, iš tikrųjų, aš niekada nepraėjau pro uždangą. Aš iš tikrųjų niekada to nepadariau. Aš neturiu To, ką jie gavo tuomet“. Šiandien, mes turime. . . „Aš esu šiltnaminis augalas“.

²³⁰ Paimkite gėlę, užaugintą šiltnamyje, jums reikia rūpintis ja, lepinti ją, apipurkšti ją, laistyti ją. Bet originalus augalas, kuris auga ten, dykumoje, tos pačios rūšies gėlė, atrodo taip pat; ji negauna nė lašelio vandens, bet neturi jokių užkrėtimų. Ji tvirta. Ji yra tikra.

²³¹ Ar jūs galite sulyginti krikščionybę, kuri buvo tuomet, su krikščionybe šiandien? Ar jūs galite įsivaizduoti grupę, kurią mes šiandien vadiname krikščionimis, visame pasaulyje, esančiais tokiais, kokie jie buvo Sekminėse; globojami ir glostomi, ir iš vienos bažnyčios į kitą, ir pasakykite ką nors, kas jiems nepatinka, atsistos ir išeis? Ir, o, ar galite tai įsivaizduoti? Ne. Kas nutiko? Tai reprodukcija.

²³² Mikelandželas, kuris sukūrė Mozės monumentą, jūs galite gauti jo perprodukciją, labai pigiai. Bet, originalą?

²³³ Tas, kuris nutapė Viešpaties Vakarienę. Aš spėju, kad originalas kainuotų milijonus dolerių, jei jūs galėtumėte jį kada nupirkti. Aš net nežinau kur jis yra. Bet jūs galite nusipirkti pigią jo reprodukciją, maždaug už devyniasdešimt aštuonis dolerius. Galite nusipirkti.

²³⁴ Ir tai tokiu būdu šiandien. Pigus krikščionis, reprodukcija, tiesiog prisijungiantis prie bažnyčios, jūs galite nupirkti juos už cigaretę ar—ar eilinį gėralą. O, kas dėl moters su nukirptais plaukais, ar išdažytais lūpomis, jūs galite nupirkti ją už bet ką, kas yra pasaulinėje madoje. Bet jūs negalite paliesti to tikrojo.

²³⁵ Aš matau Jį, akivaizdžiai, tą patį vakar, šiandien ir per amžius.

²³⁶ O, krikščioni, ar nenorėtum būti tikru krikščionimi? Jeigu čia yra nors vienas, pakelkite savo rankas, ar padarysite tai? Na, aš tiesiog melsiuosi. Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas. O, tai tiesiog puiku. Tiesiog pažvelkite į tai.

²³⁷ Mano Dangiškasis Tėve, „Tavo Žodis nesugriš pas Tave tuščias“. Tu esi Tas, Kuris pažadėjai. Aš tik esu atsakingas, kad pasakyčiau tai, ką Tu pasakei Jame. Aš tiesiog kartoju Tavo Žodžius. Tu pasakei: „Tas, kas girdi Mano Žodį, ir tiki Tą, kuris Mane siuntė, turi Amžiną Gyvenimą“. Tu pažadėjai tai.

²³⁸ Ir, Viešpatie, mes žinome, kad mes turime tas reprodukcijas šiandien, daugelis, kurie sako, kad jie tiki, kai jie netiki. Jos išryškėja. Bet, Viešpatie, taip pat yra ir tikrų.

²³⁹ Aš meldžiu, kad Tu tiesiog suteiktum tai čia, šiandien, kad kiekvienas vyras ir moteris, vaikas ar mergina, nesvarbu kokios tautybės jie yra, kokios jie spalvos, kokiai bažnyčiai jie priklauso, O Dieve, pripildyk juos. Tegul jie pamato tikrąjį to paties Jėzaus pasireiškimą šiandien, tiesiai tarp mūsų, kaip Jis buvo Sekminių dieną, kaip Jis apreiškė Save šiam laikotarpiui – esantis Šventąja Dvasia. Suteik tai, matant, kaip pildosi Žodžiai, išsipildo pranašystės!

²⁴⁰ Mes palyginame šiandien tai, kas vadinama čia pasaulietine bažnyčia, Pasauline Bažnyčių Taryba, ir palyginame tai su pažadu Sekminėse? Čia iš viso nėra jokio suliginimo. Mes negalime išplauti savo purvinių rūbų su šiuo kvitu.

²⁴¹ Bet, Viešpatie Dieve, jeigu mes grįšime prie to Šaltinio, kur yra valymo procesas, tuomet mūsų patirtis ir Dievo Žodis sutaps vienas su kitu. Tuomet, mes galime pareikalauti savo turto. Suteik tai, Viešpatie, šį vakarą, kadangi aš pavedu šiuos žmones į Tavo rankas. Suteik kiekvienam, tai ko mums reikia, Tėve. Mes prašome Jėzaus Vardu. Amen.

²⁴² Telaimina jus Dievas. Labai jums ačiū, kad stovėjote, laukėte taip ilgai. Ir aš atsiprašau, kad užlaikiau jus iki dešimt minučių po dešimtos. Te būna Dievas su jumis, kol aš pamatysiu jus ryte. Aš perduodu šį tarnavimą, manau, ceremonijos šeimininkui.

GALINGAS DIEVAS, ATIDENGTA PRIEŠ MUS LIT64-0629
(The Mighty God Unveiled Before Us)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba pirmadieninio vakarą, 1964 m. Birželio 29 d. Pilnos Evangelijos Verslininkų tarptautinės bendrijos suvažiavime Bellevue-Stratford viešbutyje, Filadelfijoje, Pensilvanija, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ Įrašų.

LITHUANIAN

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org